

PHÍA TRƯỚC

Người Việt học võ và học đạo

Khai dân trí

**Bùng nổ biểu
tình khiếu kiện**

Nền công vụ ... thí điểm

Lời mở đầu

Các bạn thân mến,

Một tháng lại đã trôi qua. Đó là 30 ngày với rất nhiều sự kiện. Những ai quan tâm đến tình hình chính trị, xã hội trong nước, chắc hẳn đã biết đến cuộc biểu tình của đồng bào miền Nam về việc đất đai của họ bị tước đoạt trái phép. Mở đầu tạp chí Phía Trước số 4, chúng tôi cảm thấy cần lên tiếng về sự việc này.

Việt Nam hiện nay có gần 600 báo in và 200 báo điện tử trên mạng Internet – một con số đáng kể. Chỉ có điều, tất cả báo chí ở Việt Nam chịu sự kiểm soát của Nhà nước. Thời gian qua, ngoại trừ báo Tuổi trẻ online có đăng các chỉ thị của chính phủ về việc giải quyết biểu tình khiếu kiện, không một tờ báo nào lên tiếng về tình trạng của những công dân đang trong bước đường cùng. Những thông tin về cuộc biểu tình có quy mô và kéo dài này gần như chỉ đến được với người dân trong nước thông qua các nguồn tin từ nước ngoài.

Điều 69 Hiến pháp đã ghi : « Công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí có quyền được thông tin [...] theo quy định của pháp luật ». Đó là những quyền cơ bản của con người, là hệ quả tất yếu của tự do tư tưởng, một quyền tự nhiên mà không thể lực nào có thể ngăn cấm được.

Con người có lý trí, có nhận thức. Chúng ta có nhu cầu tìm kiếm thông tin, có khả năng phân tích và đánh giá chúng một cách độc lập. Nguồn thông tin phong phú giúp chúng ta hiểu biết sự thật và phát triển tri thức. Đồng thời, chúng ta có quyền diễn đạt tư tưởng, bày tỏ những suy nghĩ, quan điểm của mình trên các phương tiện truyền thông.

Những người dân đang khiếu kiện cần những tiếng nói đòi công lý của họ được lắng nghe!

Chúng tôi và các bạn cần thông tin để nâng cao hiểu biết, cần chia sẻ những hiểu biết, suy nghĩ, trải nghiệm của mình.

Các quy định của pháp luật chỉ chính đáng khi bảo đảm sự thực thi của những quyền ấy.

Với số lượng 30 trang báo/ tháng, những thông tin chúng tôi truyền tải đến các bạn có lẽ chỉ là hạt cát trong đại dương mệnh mông của tri thức nhân loại và cuộc sống con người. Tuy vậy, chính giá trị của thông tin trung thực và ý nghĩa của quyền tự do thông tin mà chúng tôi muốn tôn vinh là động lực rất lớn cho chúng tôi khi thực hiện công việc này.

Một cánh én nhỏ không làm nên mùa xuân, nhưng góp phần tạo nên mùa xuân của đất nước.

Ngày 25 tháng 7 năm 2007

PHÍA TRƯỚC

<http://phiatruoc.net>

<http://360.yahoo.com/tapchiphiatruoc>

email: tapchiphiatruoc@gmail.com

Ban biên tập:

Minh Anh

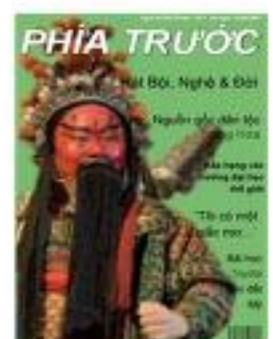
Ngọc Lan

Trọng Nghĩa

Trình bày:

Tứ Hỷ

Anh Tuấn

Mục Lục

Kinh Tế-Xã Hội

Trang 3

Bùng nổ biểu tình khiếu kiện
trong cả nước

Trang 5

Giáo dục Việt Nam: đôi điều suy nghĩ

Trang 7

Vấn đề đại học đã phá hỏng
nhận thức chung về cải cách

Chính Trị

Trang 11

Nền công vụ ... thí điểm

Trang 13

Làm sạch Bắc Kinh trước
thềm Olympiad 2008

Trang 16

Chính trị kiểu Abbé Pierre

Khoa Học - Kỹ Thuật

Trang 19

Điện thoại cầm tay (phần cuối)

Văn Hóa

Trang 20

Người Việt học võ và học đạo

Trang 23

Văn hóa Việt Nam phải
chăng chỉ có phở

Lịch Sử

Trang 28

Khai dân trí

Giải Trí

Trang 30

“Bạn biết chưa”:

Thế vận hội Olympic

Trang 31

Truyện cười, tranh biếm họa

Bùng nổ biểu tình khiếu kiện trong cả nước

Dân oan giãng biểu ngữ trước cửa Văn phòng Quốc hội 2, đường Hoàng Văn Thụ, thành phố Hồ Chí Minh

Thời gian qua, từ trung tuần tháng 6 đến rạng sáng ngày 19/07/2007, nhiều nông dân miền Nam đã tụ tập trước cửa Văn phòng Quốc hội 2.

Còn ở Hà Nội, người dân cũng đổ về khiếu kiện rất đông.

Ngày 4/7/2007, thanh tra chính phủ đã gửi công điện số 1395/CĐ-TTCP cho Ủy ban nhân dân một số tỉnh thành, trong đó nói rõ «tình hình khiếu tố của công dân diễn ra gay gắt, phức tạp», và «Nhiều đoàn đông người, có tổ chức, kéo đến các cơ quan, công sở và nhà riêng các đồng chí lãnh đạo Đảng và Nhà nước, gây mất trật tự an toàn xã hội trên địa bàn thủ đô Hà Nội».

Chủ nhiệm Ủy ban các vấn đề xã hội Nguyễn Thị Hoài Thu đã nói «Trong nhiều năm làm công tác dân nguyện, tôi thấy là đơn thư của dân nhiều vụ khiếu kiện đúng, ít vụ sai.»

Được biết, người dân khiếu kiện đã chia thành từng nhóm nhỏ, cầm biểu ngữ đi khắp các nẻo đường tại tpHCM mong công luận chú ý đến họ. Ngoài ra, việc dân oan từ khắp các tỉnh thành như

Bình Dương, Tiền Giang, An Giang, Long An, Đồng Tháp, tpHCM... đến biểu tình cũng lúc cũng là hiện tượng chưa từng xảy ra.

Trên các blog, người ta có thể thấy hình ảnh về những người dân oan tràn ngập, phản ánh thái độ đồng tình, ủng hộ của một số người dân thành phố, đặc biệt là các bạn trẻ.

Một điểm mới là cuộc biểu tình đã được tổ chức ngay trước cửa Văn phòng Quốc hội 2 trên đường Hoàng Văn Thụ, chứng tỏ người dân đã ý thức được đại biểu Quốc hội là «đại diện cho ý chí và nguyện vọng» của họ. Và như vậy, các vị dân biểu cần phải gặp gỡ họ để giúp đỡ trong các vấn đề pháp lý.

Biểu ngữ được căng trước trụ sở quốc hội ở thành phố Hồ Chí Minh

Tuy nhiên, chỉ có một vài vị đại biểu quốc hội lên tiếng. RFA – một cơ quan truyền thông của Hoa Kỳ, đã có hai buổi nói chuyện với ông Dương Trung Quốc (đại biểu Quốc hội Việt Nam khóa XII cho đơn vị tỉnh Đồng Nai.) và bà Nguyễn Thị Hoài Thu (Chủ nhiệm Ủy ban về các vấn đề xã hội Quốc hội).

Trong cuộc phỏng vấn với đài RFA ngày 13/07/2007, Ông Dương Trung Quốc cho rằng :

«Còn những việc khiếu kiện mà kéo dài thì tôi cho nó nằm trong cái cơ chế, đúng về luật thì có quy định về luật khiếu nại khiếu tố nhưng bộ máy thực hiện cái luật này nó vẫn còn hết sức chưa có hiệu quả, cho nên có những trường hợp về nguyên tắc của những địa phương thì có chỗ nhiều có chỗ ít, đặc biệt những việc liên quan đến

đất đai thế nhưng vì hệ thống luật chưa hoàn chỉnh cũng như bộ máy địa phương chưa hoàn chỉnh trong việc thực hiện luật này. Người dân thì có quan niệm của người ta, về quyền lợi của người ta. »

Cũng vào ngày 13/07/2007, bà Nguyễn Thị Hoài Thu đã đưa ra nhận định

«Tình hình khiếu nại xảy ra nhiều năm, khoảng 15 năm qua rồi. Nếu giải quyết mà dân chưa thỏa đáng thì đã, đang và sẽ có các đoàn thanh tra chính phủ đến xem xét lại việc giải quyết có đúng pháp luật chưa để dân khỏi bị thiệt.

Còn nếu người dân nào khiếu kiện quá mức thì giải thích cho họ rõ; ví dụ án chung thẩm rồi thì thi hành còn kiện gì nữa. Dân mình thì nay cũng cứng, cương quyết rồi gây nhiều cái ảnh hưởng đến an ninh trật tự. Tôi đề nghị là đưa thông tin cũng khách quan».

Nông dân «cắm trại» để khiếu kiện

Trước việc biểu tình kéo dài, lúc 23h đêm ngày 8/07/2007, công an, dân phòng đã cưỡng ép giải tán bà con. Kết thúc sự kiện biểu tình kéo dài gần 1 tháng.

Không riêng gì nước ta, mỗi năm, nước láng giềng Trung Quốc có khoảng 87000 vụ biểu tình, đa số là vấn đề đất đai, khoảng cách giàu nghèo, tham nhũng...

Đây là bài toán nan giải, các vị lãnh đạo Đảng và Nhà nước cần suy nghĩ để ra cách giải quyết thấu đáo cho tình trạng này.

Nguyễn Tuấn Anh

Báo chí Việt Nam và sự kiện vừa qua

“Không có gì mà âm ỉ”

Những người dân tự hợp chỉ cách trụ sở công an phường chừng 50 mét và cách trụ sở báo Bảo vệ Pháp luật thuộc Viện Kiểm sát Nhân dân tối cao chừng 500 mét.

Tuy nhiên báo này nói với BBC họ không có phòng viên theo dõi.

Trước đó một số ít báo trong đó có Tuổi trẻ và Sài Gòn Giải Phóng đã đưa tin về cuộc biểu tình và việc các quan chức cấp cao Việt Nam đến tìm hiểu và yêu cầu các địa phương giải quyết vấn đề.

Trích từ BBC

Giáo dục Việt Nam: đôi điều suy nghĩ!

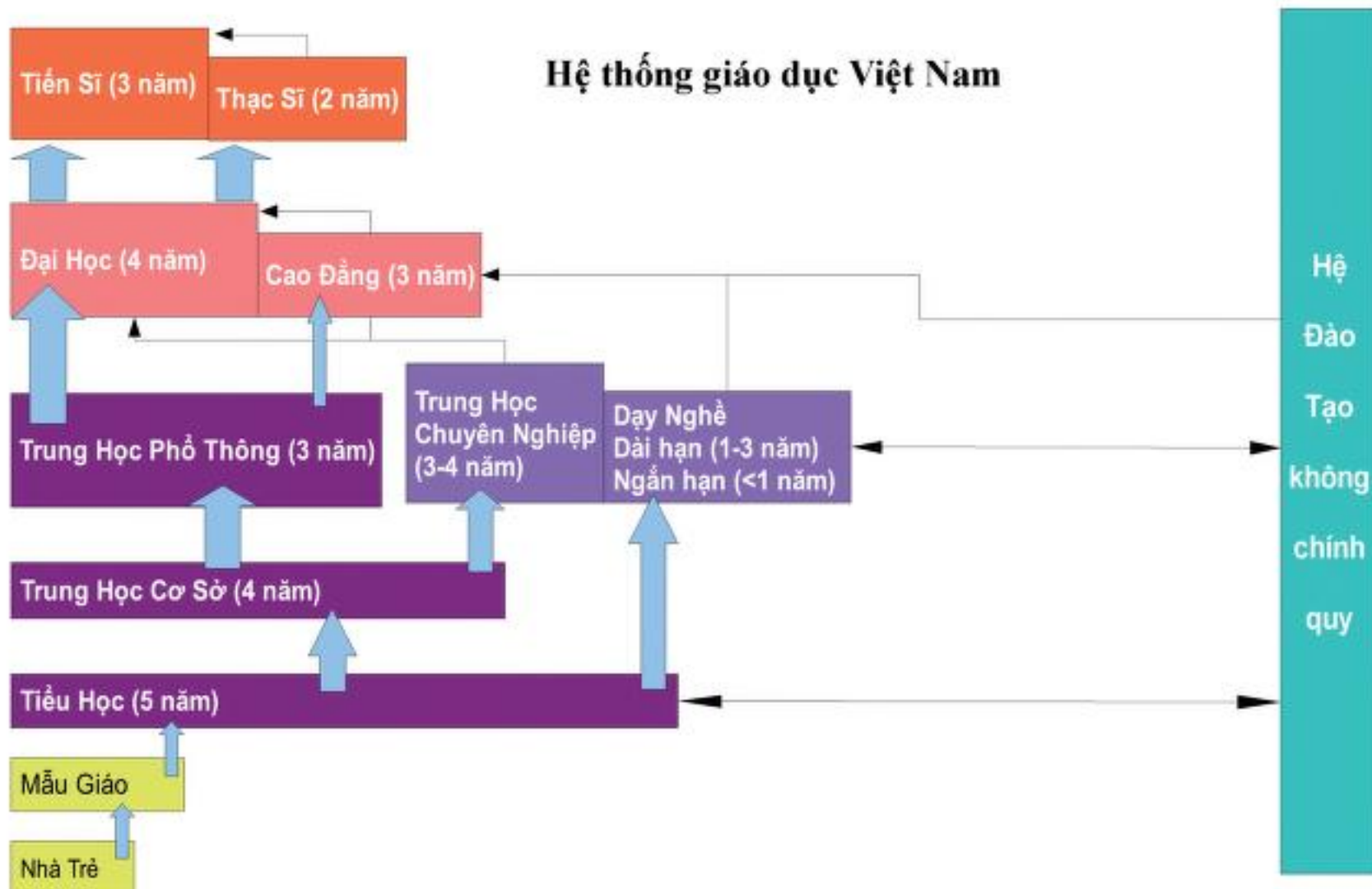
Cách đây không lâu đọc qua thông tin về kết quả Tốt nghiệp PTTH 2006-2007 trên một vài trang báo điện tử, tôi thật sự bất ngờ khi thấy tỉ lệ đậu thấp như vậy. Bất ngờ ở đây là so với kết quả những năm trước chứ kết quả như vậy không có gì bất ngờ với thực trạng nền giáo dục ở nước ta. Năm nào cũng với những con số trên 90% đỗ tốt nghiệp, đáng để các nước công nghiệp phát triển mạnh nhất Thế giới phải kinh ngạc. Dẫu có thể dự báo từ trước, song kết quả thi tốt nghiệp THPT năm nay hẳn vẫn làm sững sờ nhiều nhà quản lý giáo dục và dư luận. 1/3 thí sinh trượt tốt nghiệp trên cả nước, có tỉnh chỉ vớt vớt 14% đỗ, thậm chí nhiều trường không có một học sinh nào đỗ tốt nghiệp. Vậy con số 98, 99% đỗ tốt nghiệp THPT trong hàng thập kỷ qua là gì?

Giải pháp nào cho một lượng lớn học sinh trượt tốt nghiệp vừa qua? Chất lượng của hàng loạt bằng cấp từ Cao đẳng đến Đại học và thậm chí cao hơn nữa liệu có đảm bảo?

Đây là năm đầu tiên ngành giáo dục thực hiện « Hai không »: không tiêu cực trong thi cử và không chạy theo thành tích. Phải chăng sau một thời gian dài ngủ quên trong giấc mơ thành tích, bây giờ người ta mới giật mình tỉnh giấc? Cả xã hội Việt Nam đang trong trào lưu chạy theo các loại bằng cấp hư danh.

Nhiều người đã nói tới quy trình đào tạo tại chức và bổ túc thực chất là ghi danh, nộp tiền và lấy bằng. Bằng tại chức chỉ thực sự có ý nghĩa với người đã được ngân sách trả lương (tức là thuộc biên chế nhà nước). Rất ít người nhờ bằng tại chức mà xin được việc làm. Còn ở phổ thông thì tình trạng học sinh lười học, chây ỳ ngày càng phổ biến. Hành vi quay cốp, gian lận ngày càng ngang nhiên công khai đến mức học sinh có học lực giỏi khi đi thi cũng mang phao. Học sinh yếu kém lại nhìn tài liệu rất giỏi. Buồn thay khi có nhiều trường hợp giáo viên, cán bộ coi thi chính là những người tiếp tay cho hành vi sai trái này. ►

Hệ thống giáo dục Việt Nam

Hiện nay xã hội lại đang có phong trào người người học bổ túc, nhà nhà học tại chức. Hầu hết các kiểu học này chỉ là cho hợp lệ bởi những người này sau khi tốt nghiệp sẽ ra làm «quan», lãnh đạo những người khác. Liệu với khả năng kém cỏi như thế, đất nước chúng ta sẽ đi về đâu? Trong khi đó, những học sinh, sinh viên học phổ thông và đại học chính

Đại học bắt đầu từ 5 giờ sáng đến tận gần 10 giờ đêm. Ngay cả những em nhỏ mẫu giáo chuẩn bị vào lớp một cũng phải đi học thêm để luyện đọc, luyện viết. Tất cả đều xuất phát từ tâm lý của cha mẹ, thấy con người ta học, sợ con mình không học ắt sẽ thua con người ta, rồi sợ thầy cô trù dập.

Đôi khi, cho con cái đi học thêm còn là cách cha mẹ nhờ thầy cô trông con hộ vì xã hội chưa thực sự có các hoạt động vui chơi, giải trí thích hợp đối với mọi lứa tuổi. Thương thay cho các em nhỏ bị đánh mất phần nào tuổi thơ! Lẽ ra ngày hè các em phải được nô đùa cùng bạn bè trong các trò chơi chứ không phải miệt mài ở các lớp học thêm. Nhưng liệu học nhiều như thế thì trình độ, khả năng sáng tạo của chúng ta có cao hơn học sinh, sinh viên những nước tiên tiến khác?

Có lẽ chúng ta chưa đủ tự tin để trả lời câu hỏi này. Những giải thưởng Quốc tế chỉ là bề mặt của «tầng băng trôi». Rõ ràng là bằng cấp của chúng ta không được Thế giới công nhận. Thật đáng buồn thay!

Vậy làm thế nào để cải cách nền giáo dục nước nhà đây? Giải pháp thì nhiều song không thể một sớm một chiều thực thi ngay được. Điều quan trọng là phải thay đổi cách nhìn nhận vấn đề của toàn xã hội.

Dù sao cũng cảm ơn Bộ trưởng Nguyễn

Thiện Nhân, người đã có công trong bước đầu cải cách nền giáo dục; người đã mạnh dạn nhìn thẳng vào thực tế, nói và làm những điều không phải ai cũng dám. Vâng, cuộc sống vẫn đẹp! Đó là chân lí! «Nhưng nó đẹp không phải vì những tội tề trộn lẫn trong nó. Nó đẹp nhiều hơn bởi sự nói thật của chúng ta».

Hoa Phượng Đỗ

Học sinh Việt Nam tung tăng đến lớp.

quy không được sử dụng đúng người đúng việc. Chỉ khi nào xã hội biết trân trọng những người có năng lực thật sự, mạnh dạn loại bỏ những cán bộ không có năng lực thì giáo dục mới phát triển được.

Tuy thế, tôi dám khẳng định một điều với bạn rằng, hiềm đất nước nào trên Thế giới học sinh phải đi học ngoài giờ nhiều như ở nước ta. Nào là học thêm, học bồi dưỡng, học phụ đạo, ... thôi thì đủ thứ phải học. Những lớp luyện thi

Vì lợi ích trăm năm trông người

VẤN ĐỀ ĐẠI HỌC ĐÃ PHÁ HỎNG NHẬN THỨC CHUNG VỀ CẢI CÁCH (tiếp theo và hết)

Trường đại học Tonji ở Thượng Hải. Ảnh: Lime Monkey

Báo: Trong hơn 10 năm qua, các trường đại học của chúng ta cứ hết đợt này đến đợt khác các đoàn cán bộ ra nước ngoài khảo sát, học tập kinh nghiệm, số nhân tài ở nước ngoài trở về nước cũng ngày một nhiều, hơn thế, hiện nay là thời đại của toàn cầu hóa và mạng internet, vậy tại sao những triết lý hay, thể chế có hiệu quả và cách làm tốt của nước ngoài không được quảng bá và áp dụng rộng rãi ở Trung Quốc?

Ông Đinh: Chính là vì thể chế giáo dục bậc cao của chúng ta chưa khoa học, không phù hợp với quy luật phát triển tự nhiên của nền giáo dục bậc cao. Một hiện tượng nổi cộm, đáng để cho chúng ta phải chú ý là hiện tượng các trường đại học của Trung Quốc luôn luôn bị «nha môn hóa» - hay cũng có thể nói là sự quay trở lại của hiện tượng «quan bản vị» (chỉ việc lãnh đạo nhà trường đồng thời nắm những

chức vụ khác ở các cơ quan nhà nước, hoặc từ trường học dẫn thân vào con đường làm chính trị, nắm giữ các chức vụ trong bộ máy Đảng hoặc chính phủ - ND (*)), thứ mà chúng ta đã cố gắng dứt bỏ từ ngày cải cách mở cửa đến nay.

Báo: Ngay từ năm 1985, trung ương Đảng Cộng sản Trung Quốc đã ra những quyết định về cải cách thể chế giáo dục, nhằm phá vỡ thể chế «quan bản vị».

Nhưng không ngờ, đến cuối thập niên 90 - gần như đồng thời diễn ra với việc các trường đại học bắt đầu tích cực đi vay vốn ngân hàng - các trường đại học lại lập ra thêm nhiều dạng đơn vị «cấp bộ phó» (cơ quan ngang Bộ - ND). Hiện nay, số những đơn vị dạng này đã lên đến 39.

Ông Đinh: Số hiệu trưởng trong nước mà tôi đánh giá cao chỉ có 2-3

người, trong đó có ông Vương Thụ Quốc - Hiệu trưởng trường Đại học Công nghiệp Cáp Nhĩ Tân, ông ấy cũng là hiệu trưởng của một «cấp bộ phó». Ông ấy nói rằng việc coi hiệu trưởng là những «cấp bộ phó» khiến nhiều khi ông rơi vào cảnh dờ khóc dờ cười. Hiệu trưởng là hiệu trưởng, hiệu trưởng là một chuyên gia, một nhà sư phạm, việc «quan liêu hóa» đội ngũ hiệu trưởng thoát nhìn tướng như đó là sự coi trọng của nhà nước đối với các trường đại học, nhưng thực tế điều đó làm xói mòn nghiêm trọng tinh thần (giáo dục) đại học. Bởi lẽ, nó khiến tư tưởng làm quan thâm sâu vào trong đội ngũ làm công tác quản lý ở các trường đại học: không phải đánh giá xem trường học hoạt động ra sao, bồi dưỡng sinh viên thế nào, mà là đánh giá cấp bậc của cá nhân.

Tạp chí Phía Trước đăng phần tiếp theo của một bài phỏng vấn rất có giá trị trên báo Quan sát kinh tế bằng tiếng Trung với ông Đinh Học Lương.

Ông Đinh là một trong những người được nhận giải thưởng «Giải nhất cho luận văn nghiên cứu khoa học xuất sắc của thanh niên» đợt I của Trung Quốc.

Trường đại học Yuncheng. Ảnh: Helga Lobster

Báo: Bộ trưởng (Bộ giáo dục) Châu Tế nói giáo dục sẽ không trở thành dạng DNNN thứ hai. Nhưng theo nhận xét của ông thì nền giáo dục bậc cao của Trung Quốc đã hoàn toàn đi theo con đường của các DNNN xưa.

Ông Đình: Hoàn toàn đã đi con đường mà các DNNN đã đi ngày trước, thực tế cho thấy đó là đường cụt. Nền kinh tế của chúng ta khó khăn lắm mới bước ra khỏi được vũng lầy đó, thế mà giáo dục đại học lại đang quay trở lại. Bây giờ sa chân vào vũng lầy đó, muốn nhấc chân ra chẳng biết sẽ cần mất bao nhiêu thời gian.

Hiện tại, chính phủ đã coi trọng giáo dục bậc cao, cơ hội ra "lâm quan" từ lĩnh vực này ngày càng lớn, nên giáo dục bậc cao đã trở thành đối tượng theo đuổi của một số người.

Tất nhiên không thể nói tất cả mọi người đều có tư tưởng đó, có một số người muốn gây dựng nên những trường đại học danh tiếng, nhưng cũng có những người về cơ bản chưa bao giờ thiết tha với lý tưởng đó, nhóm người này chỉ nhìn thấy một điều «tiền đổ vào đây (giáo dục bậc cao) ngày một nhiều, cơ hội làm quan từ đây ngày một nhiều».

Trường đại học có 3 nhóm người: giáo viên, sinh viên và đội ngũ làm công tác quản lý hành chính. Đội ngũ quản lý hành chính phải phục vụ cho hoạt động của giáo viên và sinh viên. Nếu nhìn vào các trường đại học, thì dù là

giáo viên hay đội ngũ làm công tác quản lý hành chính đều được đặt ra để phục vụ đối tượng sinh viên.

Quan hệ chính - phụ này không được phép đảo lộn. Nhưng ở các trường đại học của chúng ta thì dường như quan hệ này đang bị đảo ngược, đội ngũ quản lý hành chính là những ông/bà chủ, có quyền hành lớn hơn cả giáo viên.

Báo: Đó chính là một biểu hiện của «nha môn hóa». Liệu có thể nói rằng hiện tượng «nha môn hóa» và tỷ lệ vay nợ cao của các trường đại học là quan hệ nhân quả hay không? Tức là có hiện tượng các trường đại học bị «nha môn hóa» thì mới dẫn đến tình trạng đi vay nợ nhiều?

Ông Đình: Chỉ cần nhìn lại vết xe đổ của các DNNN trước đây sẽ thấy ngay quan hệ này. Những năm trước đây, chính phủ đã «tiếp máu» cho DNNN bao nhiêu?

Nhưng nào có giải quyết được vấn đề gì, khoản nợ cũ vừa trả sạch thì khoản nợ mới lại nảy sinh, vết thương cũ còn chưa hoàn toàn liền miệng, vết thương mới đã lại xuất hiện.

Giả sử không giải quyết vấn đề «nha môn hóa» thì các trường đại học của chúng ta quyết không thể khá hơn được các DNNN là bao nhiêu, trừ khi tìm được một biện pháp cơ bản để xóa bỏ «quan hệ phụ tử» giữa nhà nước và doanh nghiệp nếu không vấn đề phát

triển của các trường đại học cũng sẽ là một vấn đề không có lối thoát.

Trong cơ chế hiện nay, hiệu quả của việc đầu tư 100 tệ với đầu tư 10 triệu tệ có khi cũng như nhau. Một thể chế vận hành có hiệu quả thì 1 tệ được tiêu có hiệu quả như 100 tệ; thể chế kém thì 100 tệ sẽ đem lại hiệu quả chỉ như 1 tệ. Nếu nhìn vào con đường phát triển của các trường đại học của chúng ta hiện tại sẽ thấy rất rõ đặc điểm này. Nếu không thay đổi được thể chế này, cho dù có đầu tư nhiều tiền hơn nữa cho các trường thì rất có thể cũng chỉ là «đem muối bỏ biển».

Báo: Nói như vậy có nghĩa là khả năng các trường đại học có thể hoàn trả những khoản nợ ngân hàng là rất ảm đạm?

Ông Đình: Để giải quyết vấn đề này, nhất định phải tiến hành xem xét, đánh giá lại toàn bộ công cuộc cải cách kinh tế của Trung Quốc trong gần 30 năm qua để xem mặt nào đã làm tốt, mặt nào còn chưa làm được. Nếu khâu đánh giá này không chuẩn xác cũng không thể nào giải quyết được vấn đề cơ sở giáo dục bậc cao bị «nha môn hóa».

Báo: Quá trình cải cách mở cửa của Trung Quốc đã tiến hành được gần 30 năm, giáo dục bậc cao chắc cũng phải tiếp thu được bài học kinh nghiệm gì từ quá trình đó chứ?

Ông Đình: Sự “quan liêu hóa, hành chính hóa” của các trường đại học quả thực đã quá trầm trọng, nó đã phá hỏng những nhận thức cơ bản mà chúng ta đạt được sau gần 30 năm cải cách, vứt bỏ hết thấy những kinh nghiệm quý giá mà chúng ta đúc rút được từ trong quá trình cải cách, nghiêm trọng hơn, nó còn đi ngược lại với xu thế cải cách. Muốn giải quyết vấn đề, vẫn cần tham khảo kinh nghiệm của quá trình cải cách kinh tế.

Quá trình cải cách của chúng ta năm đó không phải tiến hành từ vùng trung tâm là khu vực nhà nước mà trước tiên tiến hành từ các vùng biên như cải cách đối với hộ cá thể ở thành thị, thực hiện chế độ khoán ở nông thôn.

Cơ sở giáo dục bậc cao của

Trung Quốc nếu muốn phát triển cũng nên bắt đầu giải quyết từ các khâu bên ngoài trước, tức là nên cho phép tự nhân lập các trường đại học tư thực.

Hơn nữa, cần có sự đối xử công bằng với hai hệ thống trường dân lập và công lập đó. Đó cũng giống như cách mà chúng ta đã làm đối với hệ thống doanh nghiệp tư nhân.

Mặc dù hiện nay trong khâu vay vốn, doanh nghiệp tư nhân chưa nhận được sự ưu đãi như các DNN, nhưng chỉ cần thu hẹp khoảng cách khác biệt thì hi vọng và cơ hội san bằng hồ sâu ngăn cách sẽ ngày càng lớn.

Trong tình hình hiện nay, nên trao cho các trường đại học quyền tự chủ nhiều hơn nữa. Giống như bước đi đầu tiên của cải cách doanh nghiệp nhà nước cũng là tăng cường quyền tự chủ cho các doanh nghiệp.

Trung Quốc không thể ngay lập tức «tư nhân hóa» các trường đại học công lập, mà trước hết cần thông qua việc

giảm thiểu những can thiệp mang tính hành chính từ phía chính quyền các cấp để trao cho nhà trường nhiều quyền tự quyết hơn nữa. Chẳng hạn có thể thành lập Hội đồng quản trị (HĐQT) (của) trường đại học.

Thành viên của HĐQT không được chỉ toàn là đội ngũ làm công tác quản lý hành chính trong nhà trường, mà cần có sự tham gia của nhiều giới chức trong xã hội, cần có nhà doanh nghiệp, cần có cả những chuyên gia trong lĩnh vực giáo dục.

Sau đó, để cho HĐQT lựa chọn đội ngũ nhân viên quản lý của nhà trường. Nhiệm kỳ của hiệu trưởng đại học nên từ 4-5 năm, trong thời gian nhậm chức cần có sự thường phạt nghiêm minh. Cũng trong thời gian nhậm chức, nếu trường vay nợ nhiều, không sử dụng đồng vốn vay có hiệu quả, hiệu trưởng phải chịu toàn bộ trách nhiệm.

Giáo dục Trung Quốc được chia thành 3 cấp

Giáo dục tiểu học, giáo dục trung học, giáo dục bậc cao.

Tổng số lên tới 2210 trường cao đẳng và đại học (1054 trường cao đẳng và 1156 trường đại học)

Số sinh viên theo học tại các trường lên tới gần 7 triệu học sinh.

Khu ký túc xá trường đại học Nanjing. Ảnh: christinamn

Nhìn từ xa quần thể khu ký túc xá đại học Nanjing to lớn và hiện đại có thể so sánh với quy mô của một phi trường quốc tế

Báo: Chỉ có duy nhất con đường này thôi sao?

Ông Đình: Cuộc cách mạng công nghiệp tính đến nay đã được hơn 200 năm, phần là những nước có sức cạnh tranh cao thì đều là những nước có khả năng sáng tạo lớn. Mà sáng tạo thì bắt nguồn từ 2 nơi, một là các trường đại học (bao gồm cả các viện nghiên cứu), và hai là các doanh nghiệp.

Nếu Trung Quốc muốn thực hiện mục tiêu trở thành quốc gia có năng lực cạnh tranh cao, có sức sáng tạo lớn thì các trường đại học bắt buộc phải trở thành đội ngũ tiên phong trong công cuộc sáng tạo ấy. Một số công trình nghiên cứu độc lập đối với các vấn đề mang tính mở trước hết cần được tiến hành trong trường đại học.

Trung Quốc có cắt cánh được hay không, khâu quyết định nằm ở chỗ có trao cho trường đại học, cơ sở nghiên cứu và doanh nghiệp nhiều quyền tự chủ hay không, và những quyền này phải nhận được sự bảo vệ của pháp luật. Phải làm sao để quyền tự chủ được duy trì thường

xuyên.

Chỉ có tăng cường quyền tự chủ cho trường học, phá bỏ tình trạng nhà môn hóa thì hệ thống giáo dục bậc cao của chúng ta mới có thể phát triển lành mạnh, đúng hướng. Thế giới có rất nhiều kinh nghiệm hay để chúng ta học tập.

Ở Mỹ, phần lớn những đại học danh tiếng đều là trường tư, nhưng cũng có 2-3 trường công đứng trong hàng ngũ những trường danh tiếng nhất của thế giới, chính quyền các bang vẫn có sự quản lý nhất định đối với cơ sở đại học, nhưng các trường này vẫn có thể cạnh tranh với các trường quốc tế khác. Thử xem xem vì sao họ có thể làm được như thế? Mấu chốt là ở chỗ trao cho trường học nhiều quyền tự quyết hơn nữa. Trường đại học nhất định không được phép trở thành cái đuôi của bộ máy công quyền.

(*): ND: Chủ thích của người dịch – tác giả bài viết.

Theo Báo Quan sát Kinh tế (tiếng Trung), số ra ngày 23/4/2007, trang 53-54

Phạm Gia Hưng (dịch)

Giáo dục cao đẳng và đại học:

Hiện nay hệ thống giáo dục cao đẳng và đại học ở Trung Quốc bao gồm các bộ môn khoa học toàn diện, đa hình thức với thời gian học tập là 4 năm, cá biệt có một số trường học 5 năm.

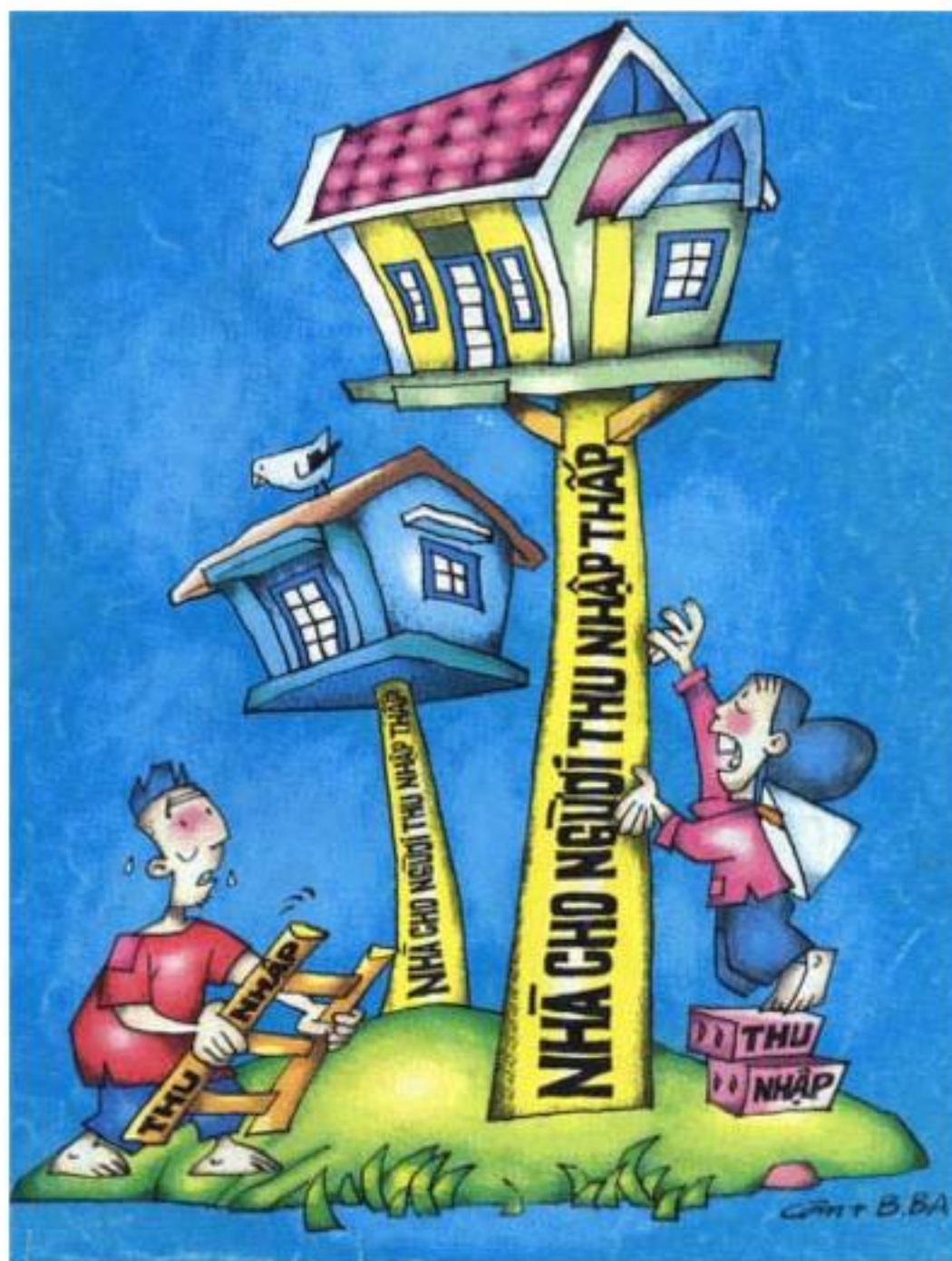
Theo thống kê của Bộ giáo dục Trung Quốc, các trường đại học có tên tuổi ngày nay gồm đại học Bắc Kinh, đại học Thanh Hoa, đại học Phúc Đán, đại học Nam Khai, đại học Nam Kinh.

Nụ cười khi tốt nghiệp. Ảnh: jiankung

NỀN CÔNG VỤ ... THÍ ĐIỂM!

Hiện nay, nhiều thủ tục hành chính, nhiều dự án, đề án... đang được “thí điểm”. Các bộ ngành, các địa phương... đều tiến hành việc thí điểm ở nhiều lĩnh vực khác nhau, cấp độ khác nhau... Nhưng những “thí điểm” này liệu có thực chất và mang lại hiệu quả tích cực trong công cuộc cải cách hay không?

Nổi bật lên trong tất cả những dạng “thí điểm” ấy là thí điểm cơ chế “một cửa”. Hầu như bộ ngành nào, địa phương nào cũng có loại “thí điểm” này. Ngoài ra là những thí điểm như: thí điểm tuyển chọn công chức, thí điểm thu và sử dụng học phí mới, thí điểm xây dựng trường tiên tiến, thí điểm xây dựng môi trường học thân thiện, thí điểm cổ phần hóa bệnh viện, thí điểm dự án, thí điểm cho người nước ngoài mua nhà tại VN...

Về ý nghĩa, “thí điểm” là việc thử thực hiện điều gì đó trong phạm vi hẹp để rút kinh nghiệm. Với yêu cầu như thế, việc thí điểm đương nhiên không được kéo dài, phải có thời gian được ấn định, không được áp dụng đại trà, và nhất là phải được tổng kết, rút kinh nghiệm cách công khai, minh bạch. Hơn nữa, sau những cuộc thí điểm, đương nhiên những yếu kém, bất cập cần hạn chế, những lợi thế, những tích cực cần phát huy, phải được tổng kết để cho ra đời những quy định mới có tính chất chuẩn mực cho những vấn đề, lĩnh vực liên quan.

Nhưng, nếu nhìn vào các dự án, những cuộc thí điểm từ trước tới nay, những yêu cầu tất yếu trên đây đã không được thực hiện cách nghiêm túc. Hầu như không một cuộc thí điểm nào được nói rõ thời gian thực hiện. Người dân, doanh nghiệp chỉ biết rằng: có những cuộc thí điểm, có những thủ tục được thí điểm... ►

và hào hứng tham gia. Đến khi thi điểm ngưng lại, khó khăn cho người dân và doanh nghiệp là tất yếu! Bởi không hề có khoảng thời gian chuẩn bị, lại càng không có những phương án mới sau thi điểm. Kết cục thường thấy là sau thi điểm, mọi chuyện lại quay trở về lẽ thời cũ.

lụy...

Có người cho rằng: “thi điểm” là sự cần trọng của các cơ quan công quyền, là những bước đi cần thiết để tiến tới nền công vụ vì dân... Nhưng quay lại ý nghĩa của thi điểm, sẽ thấy rằng: việc thi điểm không phải là sự cần trọng, lại càng không phải là tiền đề thúc đẩy

thiết rằng: tất cả những chủ thể trong xã hội phải có đủ năng lực và tâm thế sẵn sàng thay đổi, tiếp nhận cái mới. Nhưng, dù sao thì vai trò của việc hoạch định đường hướng vẫn là quan trọng. Và để việc hoạch định đường hướng, vạch ra được những đề án quan trọng, những phương án khả thi, mang tầm mức vĩ mô, không thể không cần

đến vai trò của giới trí thức tinh hoa, và mạnh dạn bỏ lễ lối “vừa đá bóng vừa thổi còi” của các cơ quan công quyền. Bởi giới trí thức tinh hoa, nhân tố chính của nền công vụ kỹ trị, với năng lực và kinh nghiệm thực tế, sẽ cho ra đời những đề án khả thi không những cho nền công vụ, mà còn cho tất cả các lĩnh vực đời sống.

Nhưng có lẽ, nhân tố chính, nói như Tiến sĩ Nguyễn Sĩ Dũng, chính phủ phải chuyển từ chính phủ cai trị sang

chính phủ phục vụ (Tuổi Trẻ 8-5). Có như thế, thông tin cho dân, dịch vụ cho dân, ích lợi cho dân, sự tương tác với dân... mới trở thành những công việc thường ngày của chính phủ và các cơ quan, ban ngành, chính quyền các địa phương.

Trong thời buổi hội nhập, mọi vấn đề, mọi lĩnh vực đều phải đổi mới với sự thay đổi từng ngày, từng giờ để phát triển nếu không sẽ tụt hậu, nên không có nhiều thời gian, tiền bạc, trí tuệ... cho những cuộc thi điểm, đặc biệt đối với nền công vụ. Thay vào đó phải là những đề án, phương án được chuẩn bị kỹ lưỡng, có luận cứ khoa học, lấy thực tiễn làm nền tảng; và đặc biệt, phải được thẩm định bằng phản biện xã hội.

Thành Luận

<https://tieulun.hopto.org>

Tranh biếm về mô hình cải cách chữ A. Ảnh biemhoa.net

Có những cuộc thi điểm cho thấy những tác động tích cực của nó trong đời sống xã hội, trong mối quan hệ của người dân và doanh nghiệp đối với nhà nước, nhưng đã không được nhân rộng và áp dụng đại trà. Rõ thấy nhất là chuyện “dịch vụ hành chính công”. Sau nhiều năm thực hiện, dịch vụ hành chính công tỏ rõ ưu thế so với cách làm cũ, ít ra là ở TP.HCM, thế nhưng, dịch vụ hành chính công vẫn chưa trở thành hình mẫu chung cho cách hành xử, giải quyết công việc của các cơ quan hữu quan. Thủ tục hành chính vẫn rối rắm, rườm rà; người dân, doanh nghiệp vẫn kêu ca về sự chậm chạp, tắc trách của các cơ quan công quyền, giấy phép con vẫn ngày ngày mọc lên... khiến cho “cơ chế một cửa” lại phải đi vào “thi điểm” như một hệ

nền công vụ vì dân. Bởi lẽ, với tính chất thử nghiệm để rút kinh nghiệm, sự ràng buộc trách nhiệm đối với những người thực hiện thi điểm là không cao, cơ sở pháp lý cho những thi điểm cũng không chắc chắn, luận cứ khoa học và điều kiện thực tế không trở thành nền tảng chính cho những thi điểm. Nếu có những sai sót hay chậm trễ trong khi thực hiện thi điểm, sự thoái thác hoàn toàn có thể xảy ra... vì đây chỉ là “thi điểm”. Và lại, tại sao phải thi điểm nếu không phải là không có sự điều tra, nghiên cứu... để đề ra một phương án hữu hiệu, mang tầm vĩ mô? Sự thật là, bất cứ một vấn đề gì nếu được nghiên cứu, phân biện... tất sẽ có phương án giải quyết và được điều hành một cách trơn tru.

Dĩ nhiên, điều này được đặt trên giả

“Làm sạch” Bắc Kinh trước thêm Thế vận hội Olympiad 2008

Thế vận hội Olympiad XXIX sẽ được tổ chức tại Bắc Kinh, Trung Quốc, từ ngày 8 đến 24 tháng 8 năm 2008. Một triệu rưỡi du khách được dự đoán sẽ đến thủ đô này tham dự các trận đấu sôi nổi giữa các quốc gia trên thế giới [1].

Để có một bộ mặt thật văn minh, hiếu khách, và chứng tỏ địa vị của một cường quốc trên thế giới, giới chức Trung Quốc đã triển khai nhiều kế hoạch kêu gọi dân chúng tham gia một cách tích cực phong trào “làm sạch” đô thị. “Làm sạch” ở đây không chỉ dừng lại ở tập quán khắc nhử ngay trên đường phố, xả rác nơi công cộng, mà còn bao gồm luôn cả văn hóa xếp hàng, thái độ bất lịch sự, và luôn cả các bản tiếng Anh khó hiểu hoặc đôi khi vô tình trở nên tục tĩu.

Chiến dịch văn hóa

Theo bài tường thuật của hãng thông tấn Associated Press (AP), Bắc Kinh đã tốn hơn 40 tỉ USD làm đẹp lại bộ mặt thủ đô để chào đón hơn nửa triệu quan khách nước ngoài [2]. Các phi tần đó sẽ là công dã tràng nếu du khách được chào đón tại phi trường với biểu ngữ rất là ... Chinglish [3] như “Shangri-La is in you mind, but your Buffalo is not” (tạm dịch “Thiếu nữ Thượng Hải trong tâm trí bạn, nhưng Con trâu thì không”). Hoặc khi đi vào thang máy, du khách được lưu ý với dòng chữ “Please lead your child to tare

Đồng hồ đếm ngược cho thế vận hội

the life” (tạm dịch “Xin vui lòng dẫn con của bạn để cân bằng cuộc sống”). Du khách sẽ thật choáng váng nếu vào nhà hàng mua thức ăn và gặp phải món “Black mushrooms rape” trong thực đơn (tạm không dịch để giữ ... văn hóa).

Theo ông Liu Yang, người dẫn đầu “Chương trình Bắc Kinh nói ngoại ngữ” cho chính quyền thành phố, hơn 6.500 biểu ngữ và áp phích, được dịch sang tiếng Anh “chuẩn”, đã được treo trên các đường phố Bắc Kinh. Nhưng ông cũng cho biết các doanh nghiệp tư nhân không phải

lúc nào cũng tuân thủ luật lệ một cách nghiêm túc. “Luật lệ” mà ông nói là một chồng giấy cân nặng gần một ki-lô-gam. Ông Liu nhấn mạnh: “Chúng tôi sẽ truyền đạt thông điệp này đến giới chức trong ngành quảng cáo. Nếu cần phải dịch sang tiếng Anh, bản dịch phải tuân theo nguyên tắc đã định sẵn”. Ông Liu cũng thêm rằng một đường dây nóng có thể sẽ đi vào hoạt động để người dân có thể gọi vào cho chức trách biết mỗi khi họ nhìn thấy tiếng Anh không được dịch đúng tiêu chuẩn.

Tài xế taxi ở Bắc Kinh muốn giữ bằng lái để hành nghề cũng phải thi đậu môn Anh văn. Nhưng ông Liu cho biết, hầu hết các bác tài chỉ biết nói tiếng phổ thông và nhiều người không đến lớp học. “Các lớp huấn luyện tài xế taxi không có hiệu quả, và vấn đề trước mắt là có nhiều tài xế không đến lớp”, ông nói, “Tài xế taxi phải làm mới bằng lái mỗi năm, và môn Anh văn là một phần trong bài thi đó. Thật ra thi tiếng Anh không khó lắm.”

Khi được hỏi bao nhiêu người Bắc Kinh, trong dân số trên 15 triệu người, biết một chút tiếng Anh, ông Liu trả lời rằng khoảng một phần ba, tức hơn 5 triệu. Tuy vậy phóng viên đài truyền hình CCTV, một cơ quan truyền thông nhà nước, đã lên tiếng hoài nghi về con số đó. Ông Liu thì vẫn tin vào con số của mình nhưng đồng thời cũng thừa nhận đa số người dân chỉ biết tiếng Anh ở “mức thấp”.

Cũng trong chiến dịch văn hóa nhằm thay đổi bộ mặt của Bắc Kinh, giới chức đã kêu gọi dân chúng thay đổi nhiều phong tục, tập quán được xem là bất lịch sự. Trong đó, bao gồm nạn khạc nhổ và xả rác nơi công cộng vốn vẫn còn phổ biến, và sự thiếu “văn hóa” xếp hàng ở phần đông dân chúng. Theo thống kê của trường Đại Học Nhân Dân Trung Quốc (Renmin University of China), tình trạng khạc nhổ, xả rác, và chen lấn đã giảm từ năm 2005. Để bảo đảm người dân tham gia tích cực vào chiến dịch văn hóa này, Bắc Kinh đã gửi thư đến hơn 4 triệu cư dân đô thị giải thích và nhắc nhở thế nào là phép xã giao lịch sự. Các quan chức kêu gọi người dân nên luôn có nụ cười tươi và nhớ phải xếp hàng có trật tự. Các cuộc vận động này sẽ tiếp diễn cho đến tháng 8 năm 2008, khi du khách đổ vào theo dõi các trận đấu Thế vận hội.

Cũng theo thống kê nói trên, chỉ số đo lường “cách cư xử lịch sự và lễ phép” đã tăng 3,85 điểm đến 69,06 điểm. Tuy nhiên giới hữu trách đã đặt chỉ tiêu là 72 đến 78 điểm trước ngày diễn ra Thế vận hội. Tân Hoa Xã trích lời giáo sư Sha Lianxiang, người phụ trách thống kê, rằng: “Chính quyền và công dân còn rất nhiều điều phải làm để cải thiện cách cư xử sao cho lịch sự và lễ phép”. Cuộc vận động nâng cao văn hóa xếp hàng được bắt đầu ngày 11 tháng 2 năm 2007 và đang diễn ra vào ngày 11 mỗi tháng với khẩu hiệu thật to “Xếp hàng là văn minh, lễ phép là vinh quang.” [4] Hàng trăm người nắm chặt tay và giơ cao ủng hộ chiến dịch hoàn thiện văn hóa, làm sạch thành phố.

Nạn bóc lột lao động và lợi dụng trẻ em. Bên cạnh các cố gắng của Bắc Kinh nhằm chứng tỏ cho thế giới thấy địa vị của mình như một cường quốc qua bộ mặt văn minh ở bề nổi, phía trong là những cáo buộc về tệ nạn bóc lột công nhân và lợi dụng sức lao động của trẻ em. Tổ chức Playfair, vào đầu tuần tháng 6 năm 2007, đã đưa ra bản điều tra tường tận dài 32 trang lên án tình trạng vi phạm quyền lợi công nhân ở các hãng xưởng sản xuất hàng hóa chính thức cho Olympiad 2008 [5].

Playfair, một liên minh giữa các công đoàn thế giới, đã lên án các hãng xưởng làm nón, túi xách và đồ dùng văn phòng độc quyền cho Olympiad đã tìm cách tăng lợi tức bằng thủ đoạn bóc lột sức

lao động của trẻ em, cưỡng bức công nhân làm việc quá giờ và trả lương thấp [6]. Trong bản điều tra tựa đề “Không dành huy chương nào cho Thế vận hội về quyền lao động”, Playfair cáo buộc các hãng xưởng “vi phạm nghiêm trọng tiêu chuẩn lao động căn bản... bao gồm trả tiền lương công nhân dưới nửa mức lương tối thiểu, sử dụng công nhân chỉ mới 12 tuổi”.

Ủy ban Thế vận hội Quốc tế (International Olympic Committee – IOC) cho biết họ không điều khiển trực tiếp được các xưởng sản xuất hàng hóa cho Olympiad, và các thành phố đăng cai Thế vận hội được yêu cầu phải tuân thủ tiêu chuẩn lao động công bằng.

Theo tường thuật của phóng viên BBC có mặt tại hai xưởng có tên trong bản điều tra của Playfair, giám đốc của cả hai xưởng đều phủ nhận các cáo buộc trên. Theo bài tường thuật của BBC hôm 10 tháng 6 năm 2007, bản điều tra của Playfair cho biết hãng Lekit Stationery, một công ty của Đài Loan hoạt động ở tỉnh Quảng Đông, cưỡng bức trẻ em làm việc trên 13 giờ một ngày. Theo giám đốc Michael Lee, “bản điều tra này hoàn toàn không đúng sự thật” [6]. Cũng theo ông Lee, 420 công nhân của xưởng nhận tiền lương khoảng 700 yuan (91 USD) mỗi tháng và nếu làm thêm giờ thì được trả gấp 1,5 lần mức lương thường.

Thế nhưng đến hôm 13 tháng 6, ông Michael Lee, giám đốc của Lekit Stationery, đã thừa nhận rằng một trong

Trẻ em Trung Quốc. Ảnh: Lindsey Flickr

những nhà thầu của công ty ông đang sử dụng trẻ em 12 và 13 tuổi mặc dù các trẻ em này không làm sản phẩm Olympiad [7]. Nhà thầu có tên Leter Stationery đã mượn một số học sinh trong những ngày nghỉ lễ ở mức lương 20 yuan (2,5 USD) mỗi ngày.

Theo tờ Financial Times, hôm 10 tháng 6 năm 2007, và The Christian Science Monitor, hôm 13 tháng 6 năm 2007, các nhà điều tra của Playfair đã bí mật vào làm việc ở một số xưởng ở tỉnh Quảng Đông và Thâm Quyển [8, 9]. Bản điều tra cho biết một xưởng đã mượn hơn 20 trẻ em, trẻ nhất là 12 tuổi. Các trẻ này được mượn vào những ngày nghỉ lễ và làm việc từ 7 giờ rưỡi sáng đến 10 giờ rưỡi tối, tức 15 giờ mỗi ngày, và cùng làm những việc người lớn làm. Xưởng này bắt buộc công nhân phải làm thêm giờ và trả ít hơn một nửa mức lương tối thiểu do pháp luật quy định.

Khi có thanh tra viên đến kiểm soát tiền lương và môi trường làm việc, một xưởng ở Thâm Quyển đã dùng sổ lương giả để qua mặt thanh tra. Một xưởng khác cũng ở Thâm Quyển, do Mainland Headwear làm chủ, ép buộc công nhân nói dối thanh tra về tiền lương và điều kiện làm việc, nếu làm trái sẽ bị đuổi việc. Theo các nhà điều tra bí mật của Playfair, công nhân thường xuyên than phiền về vấn đề sức khỏe và an toàn, trong đó có các chất hóa học gây hại da và bụi ảnh hưởng đến đường hô hấp.

Giới chức trách ở tỉnh Quảng Đông

Biểu tình cho nhân quyền. Ảnh: Flickr

đã vội lên tiếng với các bài diễn văn chống việc bóc lột trẻ em và bóc lột công nhân. Mọi mỹ từ đều không ngoài mục đích xoa dịu dư luận, tránh cho Bắc Kinh bị mất mặt với thế giới, ít ra cho đến sau khi Thế vận hội kết thúc và nhu cầu “làm sạch” không còn cấp bách nữa.

“Đàn áp có hệ thống”

Để giành ngôi vị chủ nhà đăng cai Thế vận hội Olympiad 2008, Bắc Kinh đã hứa cải thiện nhân quyền. Tuy nhiên, theo tổ chức Ân xá Quốc tế, Trung Quốc lợi dụng Thế vận hội 2008 như cái cớ để đàn áp triệt để mọi bất đồng chính kiến với lý do “duy trì an ninh, trật tự” [10]. Bản báo cáo của Ân xá Quốc tế nhìn nhận Trung Quốc có một số cải cách tích cực, nhưng song song lại có nhiều trường hợp vi phạm nhân quyền trầm trọng như giam giữ người mà không có phiên xử nào, xiết chặt kiểm soát truyền thông và mạng lưới Internet. Trung Quốc đã thất hứa.

Nguyên văn bản báo cáo, Thế vận hội 2008 là “chất xúc tác để Trung Quốc tiếp tục duy trì đàn áp những nhà bảo vệ nhân quyền, bao gồm các nhà luật sư và những người lên tiếng báo động vi phạm nhân quyền”.

Bắc Kinh đã hứa cải thiện nhân quyền để giành ngôi vị chủ nhà đăng cai Olympiad XXIX 2008 [Nguồn: AP/BBC]

Ân xá Quốc tế cảnh báo Trung Quốc dùng thủ đoạn “đàn áp có hệ thống”, như giam cầm người bị tình nghi đến

4 năm mà không cần xét xử, giam giữ tội phạm, trộm cướp, và người nghiện nhằm “làm sạch” Bắc Kinh trước khi Olympiad diễn ra.

Ân xá Quốc tế ca ngợi Trung Quốc đã có cải cách tích cực trong luật tử hình và cho phép ký giả nước ngoài có thêm tự do trong công tác, nhưng mọi cải cách tích cực đó lại đi kèm với hàng loạt đàn áp những người bất đồng chính kiến.

Tổ chức Ân xá kêu gọi Ủy ban Thế vận hội Quốc tế IOC lên tiếng về tình trạng nhân quyền với giới hữu trách Trung Quốc. “Tổ chức IOC không thể nào để cho Olympiad bị dính vết nhơ nhân quyền bị chà đạp – cho dù nó bao gồm việc nhiều gia đình bị đuổi khỏi nơi họ đang sống để xây thêm sân vận động hay càng ngày càng có nhiều nhà đấu tranh ôn hòa bị quản thúc tại gia”, theo lời bà Catherine Baber, đại diện cho Ân xá tại Châu Á Thái Bình Dương.

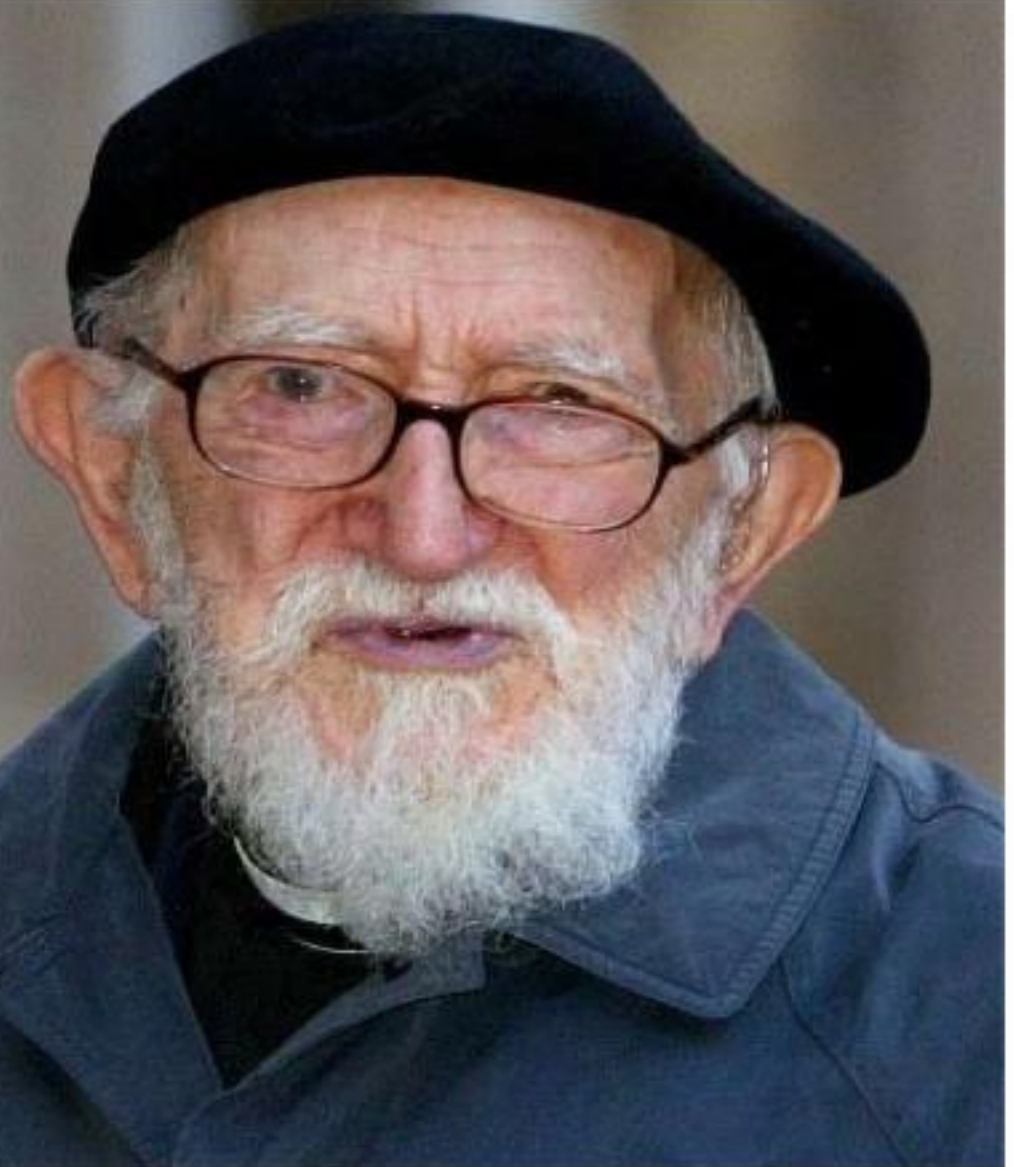
Hội đồng IOC cho biết IOC chỉ là một tổ chức thể thao, không phải là một tổ chức chính trị.

Tài liệu tham khảo:

- [1] BBC, “Beijing manners ‘getting better’”, 20/2/2007 [http://news.bbc.co.uk/2/hi/asia-pacific/6379439.stm]
- [2] AP, “The word is out in China: Speak better English”, 11/4/2007 [http://sports.yahoo.com/olympics/news?slug=ap-beijing-chinglish]
- [3] Chinglish, Wikipedia [http://en.wikipedia.org/wiki/Chinglish]
- [4] BBC, “China to eradicate queue-jumping”, 11/2/2007 [http://news.bbc.co.uk/2/hi/asia-pacific/6351667.stm]
- [5] Playfair 2008, “No medal for the Olympics on labour rights”. [http://www.playfair2008.org/docs/playfair_2008-report.pdf]
- [6] BBC, “Olympic firms ‘abusing workers’”, 10/6/2007 [http://news.bbc.co.uk/2/hi/asia-pacific/6739159.stm]
- [7] BBC, “Olympic firm admits child labour”, 13/6/2007 [http://news.bbc.co.uk/2/hi/asia-pacific/6747449.stm]
- [8] Financial Times, “Child labour caution for China Olympics”, 10/6/2007 [http://www.ft.com/cms/s/5eaa339a-177a-11dc-86d1-000b5df10621.html]
- [9] The Christian Science Monitor, “Ahead of Olympics, China faces charges of child labor”, 13/6/2007 [http://www.csmonitor.com/2007/0613/p01s02-woap.html]
- [10] BBC, “Games ‘catalyst for China abuses’”, 29/4/2007 [http://news.bbc.co.uk/2/hi/asia-pacific/6606339.stm]

Nguyễn Phú

Chiếc mũ lưỡi
traoi đội ngược
đại diện cho
tinh thần và
phong cách
sống của Abbé
Pierre

Chân dung Abbé Pierre.

Chính trị kiểu Abbé Pierre

Chính trị là một từ đôi khi có vẻ khô khan và to tát. Nhưng nó lại là cốt lõi để tổ chức và phát triển xã hội con người. Người ta làm chính trị vì 1001 lý do, nhưng nhìn chung các chính khách hay chính trị gia đều sử dụng cùng một khẩu hiệu “vì dân, vì nước”.

Bên cạnh đó cũng có những người không tự nhận làm chính trị, không cần vào quốc hội, cũng chẳng ra tranh cử tổng thống hay vào đảng phái nào, nhưng chính việc làm của họ lại thay đổi cuộc sống xã hội, góp phần “đổi đời” cho hàng ngàn gia đình, Abbé Pierre, nhà hoạt động xã hội ở Pháp, là một ví dụ điển hình với kiểu hoạt động chính trị vô cùng đặc biệt : chính trị kiểu xã hội, lấy đời sống của nhân dân làm yếu tố trọng tâm.

Xuất thân là một mục sư thiên chúa giáo ở Pháp, Abbé Pierre là

một người hoạt động xã hội tích cực. Nhưng nếu chỉ dừng lại ở đó, có lẽ cái tên Abbé Pierre sẽ chẳng được ca ngợi đến vậy, và ngày đám tang của ông năm 2007 ở Paris đã không có hàng nghìn người đến khóc thương, trong đó có cả cựu và tân tổng thống Pháp Jacques Chirac và Nicolas Sarkozy.

Một cuộc đời của hành động.

Điểm nổi bật ở con người Abbé Pierre là hành động và hành động. Là nhà hoạt động xã hội, mối quan tâm lớn nhất của ông dành cho tầng lớp dân nghèo, đặc biệt là những người ở tận cùng xã hội, những người vô gia cư, những gia đình nghèo mạt không kiếm nổi miếng cơm, không có được một mái nhà. Ông đã hành động, bắt đầu bằng việc sáng lập ra tổ chức Emmaus, đơn thuần là một tổ chức từ thiện giúp đỡ những kẻ sa cơ lỡ vận.

Các hoạt động của tổ chức này thật sự rất ấn tượng: nó không nhận sự tài trợ của nhà nước hay nhà thờ Thiên chúa giáo mà hoạt động theo kiểu tự cung tự cấp và bằng sự quyên góp của các mạnh thường quân.

Chính những trường hợp khi được Emmaus giúp đỡ và có ý muốn ở lại để làm việc sẽ trở thành người bảo đảm hoạt động cho tổ chức.

Hiện nay Emmaus đã trở thành một công ty có hẳn các cương vị giám đốc và quản lý, doanh thu chính là từ việc bán sản phẩm làm ra bởi các thành viên.

Hành động nối tiếp hành động. Cuộc chiến chống cái đói nghèo đâu thể giải quyết chỉ bằng những tổ chức từ thiện. Abbé Pierre đã tìm ra những thứ vũ khí khác mạnh mẽ hơn: các phương tiện thông tin đại chúng.

Vào mùa đông 1954, nước Pháp trải qua cái đói và cái lạnh vô cùng khắc nghiệt, và còn khó khăn gấp bội phần cho những người vô gia cư, người ăn xin, lang thang trên hè phố. Những xác chết công vi lạnh, những khuôn mặt dày vò vì cái đói, cái rét cố gắng bám víu vào cuộc sống.

Không thể chịu đựng nổi và đánh giá rằng những hoạt động từ thiện không đủ tác dụng, ngày 01/02/1954, ông phát ra lời kêu gọi giúp đỡ khẩn cấp đến toàn nhân dân Pháp trên đài phát thanh France Luxembourg (hiện nay là đài RTL)

Và dân Pháp đã trả lời ông: tiền quyên góp đổ về ào ạt, hàng trăm nghìn cuộc điện thoại quyên góp làm tắc nghẽn các tổng đài, hàng nghìn người sẵn sàng tình nguyện gia nhập Emmaus.

Kể góp của người góp công, việc còn lại của Abbé Pierre là tổ chức hành động khẩn cấp để sự giúp đỡ đến được nhanh và hiệu quả nhất những lễ đường, những gầm cầu, những bãi đậu xe... Bước đường chính trị thật sự của ông đã bắt đầu.

Chính trị kiểu "bất hợp pháp"

Từ trước năm 1954, Abbé Pierre đã từng tham gia quốc hội và hoạt động trong một vài đảng phái chính trị. Nhưng ông đã từ chức và rút lui khi cảm thấy con đường chính trị truyền thống không thực hiện được các suy nghĩ của mình.

Theo ông, ngoài kia chồng lại nghèo đói là một cuộc chiến hàng ngày và vô cùng khốc liệt, trong khi đó, các chính trị gia chỉ nói toàn những lời hoa mỹ và lo lắng cho lợi ích

Abbé Pierre, N° 1 Faim & Soif (1954)

Abbé Pierre khi phát đi lời kêu gọi khẩn cấp vào 01/02/1954.

cá nhân hay lợi ích đảng phái. Những chính sách của nhà nước đưa ra để cải thiện tình hình luôn luôn là quá trễ hoặc mất quá nhiều thời gian để triển khai.

Abbé Pierre đã quyết định chọn cho mình con đường của hành động, của thực tế. Kể từ 1954, ông đưa Emmaus thành một công ty xây dựng xã hội, xây nhà miễn phí cho dân nghèo. Nhân công là thành viên Emmaus, vật liệu ông đi gom góp từ khắp nơi, vận động mọi nguồn tài trợ. Trong bài toán nhà ở, ẩn số lớn nhất vẫn là đất xây dựng.

Ông đã tìm ra cách giải - một cách giải táo bạo, thách thức cả nhà nước và luật pháp hiện hành.

Ông ủng hộ việc chiếm dụng một cách "bất hợp pháp" các mảnh đất xây dựng bị bỏ hoang, những công trình dở dang từ nhiều năm do chính phủ quản lý. Từ nơi đó những ngôi nhà, những ái ấm đầu tiên ra đời, hàng trăm gia đình đã có chỗ nương thân.

Những câu nói nổi tiếng của Abbé Pierre

Sống, là để học thương yêu

Abbé Pierre luôn tâm niệm như vậy. Ông đã cố gắng thực hiện và sống theo lý tưởng yêu thương con người không phân biệt giai cấp, không có ngăn cách màu da, dân tộc.

Cảnh sát chống bạo động ở Châu Âu được sử dụng để trục xuất những người xâm nhập gia cư bất hợp pháp

Chính trị gia chỉ biết đến sự bần cùng qua các số liệu thống kê, và người ta không thể xúc cảm trước những con số

Ông đã đá kích những vị dân biểu, bộ trưởng thậm chí tổng thống chỉ dùng những lời mật ngọt hứa hẹn xa rời thực tế của những tầng lớp thấp nhất.

Hy vọng, nghĩa là tin rằng cuộc sống có ý nghĩa.

Với Abbé Pierre cái quan trọng chính là tạo dựng lại niềm tin trong cuộc sống cho những con người bất hạnh.

Việc làm này lẽ dĩ nhiên không làm vừa lòng các cơ quan chính quyền, tuy nhiên làn sóng ủng hộ mạnh mẽ của nhân dân đã giúp Abbé Pierre đứng vững.

Ông không chỉ đứng vững mà còn thăng tiến. Ông đấu tranh để chính phủ phải thay đổi chính sách nhà ở, dùng phần lớn thuế thu nhập vào việc cải tổ xây dựng các khu nhà giá rẻ, nhà cho thuê... buộc nhà nước phải lưu tâm dành ngân sách, trợ giúp nhu cầu về chỗ ở của học sinh sinh viên, người lao động, công nhân, dân nhập cư.

Và ông cũng không ngần ngại đụng chạm đến thiểu số giàu có quyền lực của kinh đô ánh sáng, nổi tiếng với những căn biệt thự, nhà nghỉ mát rộng thênh thang chỉ được sử dụng vài ngày trong năm, khi đòi hỏi nhà nước phải thu hồi quyền sử dụng đất và dùng vào việc xây dựng các khu định cư xã hội.

Những đề nghị, đòi hỏi, tranh đấu của Abbé Pierre đều rất rõ ràng, và thực tế. Ông xuất hiện trên các kênh truyền hình, khách mời của nhiều đài phát thanh, với vấn đề nhà ở làm chương trình hoạt động, lòng quả cảm, táo bạo làm vũ khí.

Đồng-ki-sốt Abbé Pierre dấn thân vào cuộc

chiến không cân sức với chính phủ, với pháp luật, thiểu số giàu có quyền lực để khẳng định quyền được sống, được có một mái nhà của mỗi con người.

Khi tuổi đã cao, dù bệnh tật, phải di chuyển bằng xe lăn, nhưng ông vẫn luôn có mặt ở hàng đầu trong các cuộc biểu tình tranh đấu cho người vô gia cư.

Những hành động và kết quả gặt hái được của Abbé Pierre đã vượt xa những gì có thể làm được của một đại biểu quốc hội, vượt xa khả năng của một thị trường. Một tổng thống tốt cũng chưa chắc có phép màu như ông.

Nhiều người nói trong chính trị phải luôn luôn có sự thỏa hiệp, phải biết cân bằng giữa các thế lực. Chính trị kiểu Abbé Pierre là chính trị kiểu hành động, chẳng có e ngại bất kỳ thế lực nào. Kẻ thù là sự nghèo khổ, và không hề có sự thỏa hiệp nào có thể khoan nhượng được.

Chính phủ, nhà nước, luật pháp.....vẫn được tạo tạo ra để duy trì trật tự và phát triển xã hội, nhưng đôi khi lại thành rào cản. Phải dám tranh đấu, dám thay đổi, và luôn luôn tâm niệm rằng không phải nhà nước, chính phủ, luật pháp quản lý chúng ta mà là con người đang quản lý con người.

Tứ Hỷ

Điện Thoại Cầm Tay, Kỹ Nghệ Thay Đổi Cuộc Sống

Điện thoại cầm tay ngày nay trở nên một phương tiện liên lạc cực kỳ phổ biến, được hàng triệu người trên thế giới sử dụng. Với điện thoại cầm tay, bạn có thể trò chuyện với gần như bất kỳ ai, ở bất cứ nơi nào trên thế giới. Mời bạn tiếp tục theo dõi phần cuối của loạt bài giới thiệu về kỹ thuật điện thoại cầm tay.

Điện thoại cầm tay thế hệ thứ 3: 3G là công nghệ điện thoại cầm tay mới nhất hiện nay trong công nghệ viễn thông. 3G là viết tắt của «Third Generation» – Thế hệ thứ ba.

Đối với kỹ nghệ viễn thông thì thế hệ điện thoại cầm tay Analog được xem là thế hệ thứ nhất, thế hệ digital/PCS là thế hệ thứ hai. Với công nghệ 3G, điện thoại cầm tay thật sự trở thành thiết bị truyền thông đa phương tiện cầm tay mà điển hình là SMARTPHONES. Kỹ thuật mới này cho phép băng thông dữ liệu được mở rộng, nhờ vậy có thể phát triển những ứng dụng Web và nghe nhìn. Mạng lưới công nghệ 3G cho phép tốc độ truyền dữ liệu lên đến 3 Mbps (download một file nhạc mp3 dài 3 phút chỉ mất khoảng 15 giây đồng hồ). Nếu so sánh với 2G, kỹ thuật 2G cho phép tốc độ truyền tải tối đa là 144kpbs (tải một file nhạc mp3 dài 3 phút sẽ mất 8 phút đồng hồ). Với công nghệ 3G, người sử dụng có thể nhận và gửi những file nhạc và video có dung lượng lớn. Ta có thể hình dung điện thoại cầm tay dùng công nghệ 3G như một máy vi tính xách tay bỏ túi có thể truy cập Internet tốc độ cao, xem

phime online, voice và video chat, tải email, nhận fax, v.v...

Giới thiệu iPhone iPhone được định nghĩa là một thiết bị cầm tay truyền thông đa phương tiện, 4 băng tần (quad-band) dùng kỹ thuật GSM, hỗ trợ EDGE - Enhanced Data rates for GSM Evolution (*), được thiết kế và đưa ra thị trường bởi Apple. iPhone được xem như vừa là một chiếc điện thoại cầm tay có thể chụp hình, vừa là máy xem phim và nghe nhạc.

iPhone của Apple

Ngoài ra, iPhone còn có chức năng truy cập internet, gửi và nhận email, nhắn tin, truy cập web, hộp thư thoại và có khả năng kết nối mạng máy tính cục bộ không dây (Wifi). Người dùng tương tác với iPhone bằng cách chạm tay vào màn hình tinh thể lỏng. iPhone được bày bán rộng rãi ở các cửa hàng của Apple hay bán online từ website của Apple hoặc AT&T Mobility và Cingular Wireless, với giá thành là 499 đô-la trang bị 4GB bộ nhớ và 599 đô-la với 8 GB bộ nhớ. Công ty Apple sẽ mở rộng phân phối iPhone đến thị trường Châu Âu, Châu Á, Canada và Úc Châu vào năm 2008 và Brazil vào 2009.

Những lưu ý khi sử dụng điện thoại cầm tay. Điện thoại cầm tay cũng như những thiết bị điện tử khác cần có một số chú ý khi sử dụng. Thông thường, bên trong máy điện thoại có những bộ phận không thể sửa chữa được khi bị ướt hay nếu người sử dụng dùng tay ướt để nhấn các nút bấm. Bạn có thể dùng vỏ da để bảo quản điện thoại. Nếu máy điện thoại bị rơi vào nước, nên chờ cho đến khi máy điện thoại khô hẳn trước khi mở lên trở lại. Như vậy bạn có thể tránh làm hư hại hay làm đoản mạch các mạch điện tử li ti bên trong máy. Điện thoại cũng có thể bị hư hại nếu không được lưu trữ ở những nơi mát mẻ. Ví dụ như môi trường nóng bức bên trong ô tô có thể phá hỏng pin hoặc các linh kiện điện tử. Thời tiết lạnh giá có thể tạm thời làm hỏng màn hình tinh thể lỏng.

Lời kết. Qua loạt bài giới thiệu về kỹ thuật điện thoại di động, bạn đọc có thể phần nào nắm bắt được nguyên lý hoạt động, cũng như những thuật ngữ chuyên ngành và tương lai phát triển của công nghệ này. Thị trường thiết bị cầm tay là một trong những thị trường được xem là “hot” hiện nay với tốc độ phát triển rất cao. Ngoài những đại gia kỳ cựu như Sony, Motorola, Nokia của Mỹ và Nhật Bản, gần đây đã nổi lên rất nhiều những thương hiệu mới như LG, Samsung với chất lượng và mẫu mã cũng không kém phần đa dạng. Việt Nam ta với dân số hơn 80 triệu dân, chắc chắn nhu cầu thông tin liên lạc thuộc dạng khổng lồ. Tuy nhiên, đáng tiếc là chúng ta chưa có bất kỳ một thương hiệu điện thoại nào. Hy vọng rằng trong tương lai gần sẽ xuất hiện những thương hiệu hàng hóa kỹ nghệ cao của chính người Việt Nam thiết kế và chế tạo, nhằm phục vụ cho nhu cầu thông tin của chính người dân Việt Nam, và xa hơn là vươn ra đến thị trường thế giới.

(*) Tiêu chuẩn vô tuyến mới có tốc độ gấp gần 3 lần so với GSM.

Anh Tuấn

<https://tieulun.hopto.org>

Một mẫu di động 3G của Sony Ericsson

Người Việt học Võ và học Đạo

Chắc có rất nhiều người đã từng nhìn thấy những võ sinh trong võ phục màu xanh da trời biểu diễn những đòn bay kệp cổ đẹp mắt? Môn võ dân tộc gì mà đặc biệt và đẹp mắt như vậy?

Võ sư sáng tổ Nguyễn Lộc và lược sử Vovinam

Ngày 24/05/1912, tại làng Hữu Bằng, huyện Thạch Thất, tỉnh Sơn Tây, có một cậu bé tên là Nguyễn Lộc đã cất tiếng khóc chào đời.

Võ sư sáng tổ Nguyễn Lộc. (Nguồn: armel.maran.free.fr/vietvodao)

Chàng trai Nguyễn Lộc lớn lên trong thời kỳ thực dân Pháp đô hộ đã hơn nửa thế kỷ. Tầng lớp thanh niên lúc đó có hai khuynh hướng: dần thân vào con đường cách mạng giải phóng dân tộc, hoặc đắm chìm trong những trò vui hào nhoáng do thực dân Pháp dựng ra để ru ngủ thanh niên. Trước tình thế đất nước nguy nan như vậy, ông đã nung nấu ý chí cách mạng lớn lao: tìm ra con đường để « cứu quốc tồn chủng ». Theo ông, thanh niên Việt Nam cần có một tinh thần mạnh mẽ và một thân thể cường tráng để có thể tham gia việc cứu nước giúp đời. Mang hoài bão lớn lao đó, ông ra sức trau dồi đạo đức, học văn.

Cắt kéo. Ảnh: atnphase.com

Ông nghiên cứu ngày đêm từ võ thuật và văn hóa dân tộc đến các bộ môn mới của phương Tây như Triết học, Y học... để làm nền tảng kiến thức vững chắc cho mình. Từ lúc mặt trời chưa mọc, đọc bờ đề sông Hồng mọi người đã thấy ông đi quyền, luyện côn... Ông cũng thường xuyên trao đổi với các bậc danh sư về võ thuật thuộc nhiều môn phái khác nhau

thời bấy giờ để học hỏi thêm. Mùa thu năm 1938, sau khi nghiên cứu thành công môn võ mới, kết tinh từ võ và vật cổ truyền Việt Nam, có bổ sung thêm tinh hoa các môn phái khác trên thế giới, ông đã bắt đầu huấn luyện thử nghiệm cho một số bạn bè. Ông quyết định đặt tên phái mới là Vovinam Việt Võ Đạo. Vovinam là viết tắt của chữ Võ Việt Nam, còn Việt Võ Đạo ▶

người Việt học Võ và học Đạo. Năm 1939, Vovinam chính thức ra mắt công chúng tại Nhà hát lớn Hà Nội. Cuộc biểu diễn đã thu hút được đông đảo người xem và gây tiếng vang lớn. Ngày 19/12/1946, kháng chiến toàn quốc bùng nổ. Võ sư sáng tổ Nguyễn Lộc đã cùng các đệ tử và toàn dân tham gia kháng chiến chống Pháp. Nhiều võ sinh Vovinam đã hi sinh. Sau năm 1954, ông quyết định vô miền Nam để tiếp tục phát triển Vovinam. Các võ đường Vovinam được mở ở khắp nơi và đào tạo được nhiều võ sư và võ sĩ tên tuổi cho làng võ Việt Nam. Ngày 30/04/1960, võ sư sáng tổ tạ thế vì bạo bệnh, để lại niềm thương tiếc khôn nguôi cho các đệ tử. Ông đã truyền lại ngôi vị trưởng môn đời thứ hai của môn phái cho võ sư Lê Sáng, đệ tử xuất sắc, người bạn thân thiết của ông. Giai đoạn sau 1975 là giai đoạn phát triển ra quốc tế của Vovinam. Những võ sư Vovinam khi ra nước ngoài đã tiếp tục gìn giữ và bảo tồn môn võ này. Nhiều người, không chỉ trong cộng đồng người Việt, mà cả trong số các bạn bè quốc tế, đã theo học Vovinam. Thời gian gần đây, Vovinam đã quay trở lại đất Bắc - cội nguồn của môn phái. Sau khi phát triển khắp nơi trên thế giới, Vovinam đã trở về nguồn.

Huy hiệu của vovinam

Cách mạng tâm thân

Cách mạng tâm thân là bộ phận rất quan trọng trong lý thuyết của Vovinam nhằm đào tạo môn sinh

Đòn chân của nữ võ sư. Ảnh: vovinamonline

thành người hữu dụng cho xã hội. Về Tâm, môn sinh Vovinam phải có lòng yêu nước thương nòi, tinh thần, nghị lực quả cảm, dũng mãnh, cầu tiến.

Về Thân, môn sinh Vovinam phải có một thân thể khỏe mạnh, sức lực dẻo dai, đủ khả năng tự vệ khi cần đến.

Từ những ý niệm ban đầu về Tâm – Thân trên, phát triển lên thành 5 nguyên tắc của cách mạng tâm thân là ý thức tự tôn, đạo Nhân, đức Dũng, tinh thần khai phóng và ý thức cải tạo xã hội. Ý thức tự tôn nhấn mạnh rằng Việt Nam muốn phát triển, người dân Việt Nam phải có tinh thần độc lập cao, bảo toàn văn hóa dân tộc, không phụ thuộc, tự lập, cầu tiến.

Đạo Nhân nhấn mạnh quan hệ hòa ái giữa con người và con người, kể cả đối với kẻ thù.

Đức Dũng nhấn mạnh tinh thần can đảm, bắt đầu bằng việc tự thắng những nhược điểm trong chính mình, rồi kiên quyết theo đuổi lý tưởng của mình. Đạo Nhân và đức Dũng được thể hiện qua lối chào của Vovinam – bàn tay thép (Dũng) đặt trên trái tim hòa ái (Nhân). Tinh thần khai phóng lại nhấn mạnh việc luôn phải đổi mới, khoáng đạt trong tư duy để tiếp thu những cái mới, luôn có ý thức trau dồi học hỏi để tiến bộ hơn nữa.

Ý thức cải tạo xã hội bắt nguồn từ thời thực dân Pháp, đến thời điểm hiện tại vẫn luôn có tính thời sự. Đó là võ sinh Vovinam cần có tinh thần cách mạng để cải tạo, phục vụ xã hội, thực hiện tối đa công bằng xã hội.

Tinh thần của cách mạng tâm thân đi từ cách mạng bản thân, gia đình đến cách mạng xã hội. Cách mạng tâm thân được hình thành trong hoàn cảnh chế độ thuộc địa. Đến thời điểm hiện tại, các môn sinh Vovinam vẫn tiếp tục vận dụng tinh thần này để xây dựng xã hội dân chủ, pháp trị, văn minh. Đó cũng là kỳ vọng của võ sư sáng tổ Nguyễn Lộc: xây dựng lại nước Việt mền yêu trở thành một quốc gia hùng cường và thịnh vượng.

Cây tre và nguyên lý cương nhu phối triển

«Cương nhu phối triển» trong quan niệm của Vovinam có tính linh hoạt. Tùy vào thể chất, cá tính, thiên hướng,... người tập có thể chú trọng cương hay nhu. Tuy nhiên, trong cứng mạnh (cương) cần có sự mềm dẻo (nhu) bổ trợ để tăng sự nhanh nhẹn, linh hoạt. Còn trong nhu cũng phải tiềm ẩn cương tính để không trở thành mềm yếu, mất đi tính chiến đấu. Quan niệm cương nhu phối triển này thể hiện qua biểu tượng cây tre. Thân tre thẳng nhưng khó gãy vì thớ tre dẻo ▶

Phi cước. Ảnh: atn phase.com

và thân tre mềm. Khi có gió lớn thì thuận theo chiều gió rồi lại vươn lên chứ không bao giờ gãy. Gió càng mạnh, tre uốn càng cong và bật lại càng mạnh. Nghệ thuật cương nhu phối triển này cũng đi vào nghệ thuật quân sự của dân tộc. Trước thế giặc mạnh, ông cha ta luôn dùng « vườn không nhà trống » (nhu). Đợi cho thế hung hãn ban đầu của giặc mất đi, ông cha ta mới phản công (cương) và giành thắng lợi. Ngoài ra, tre còn là biểu tượng cho người quân tử ở những nước Á Đông. Tre còn đi vào tâm thức dân tộc với lũy tre làng và hàng loạt sản phẩm cổ truyền dùng tới tre. Với những đặc tính tiêu biểu đại diện cho cương nhu, âm dương, hình ảnh dân tộc, tre đã hình ảnh biểu tượng cho Vovinam Việt Võ Đạo.

Kỹ thuật

Từ những quan niệm và triết học đã được sơ lược ở trên, võ sư sáng tổ đã vận dụng vào phần kỹ thuật của Vovinam. Ông đã đem sự hiểu biết của mình về võ và vật cổ truyền, cùng với những tinh hoa các môn phái trên thế giới đến từ Thái Lan, Trung Quốc, Nhật... , cộng với kiến thức khoa học hiện đại để đem vào Vovinam Vovinam bao gồm những thế đâm, đá, gạt, đỡ, lao, gối, chỏ, vật v.v... và các thế tấn công bằng đôi chân,

còn được gọi là đòn chân, nổi tiếng nhất là những đòn bay dùng hai chân kẹp cổ, còn gọi là bay « cắt kéo ». Ngoài ra, chương trình tập luyện còn dạy cách sử dụng và chống đỡ nhiều loại vũ khí cổ điển cũng như tân thời như kiếm, đao, côn, thương, dao găm, súng ngắn và dài, v.v... Bên cạnh các đòn thế chuyên về ngành công, Vovinam còn dạy nhiều đòn thế chuyên về nhuệng công và khí công như « Nhu khí công quyền » mang tính cách dưỡng sinh và bảo tồn sức khỏe.

Đòn thế Vovinam còn được đưa vào hệ thống « Một phát triển thành Ba » nên tất cả các đòn thế được đưa vào chương trình dưới các dạng tập luyện khác nhau, từ thế căn bản (tấn công, phản đòn, khóa gỡ...), qua đơn luyện (quyền pháp, chiến lược...) và qua các dạng đa luyện như (song luyện, đối luyện, tam đấu, tứ đấu...)

Trong những bài võ của Vovinam, ta có thể thấy những bài quyền nổi tiếng như Viên Phương quyền, Ngũ Môn Quyền, Ngọc Trân quyền, Lão Mai quyền, Xà quyền, Hạc quyền,... các bài binh khí như Lưỡng Nghi kiếm, Tứ

Tượng côn, Nhật Nguyệt đại đao...

Quốc võ của Việt Nam

Giờ lại lịch sử dân tộc, mỗi khi có giặc, tinh thần thượng võ, mạnh mẽ, quật cường của dân tộc lại trở dậy để bảo vệ biên cương. Những trận đánh nổi tiếng như chiến thắng trên sông Như Nguyệt của Lý Thường Kiệt, 3 lần đại thắng quân Nguyên của nhà Trần, những chiến công lẫy lừng của Quang Trung Hoàng Đế,... đã góp phần làm nên khí phách Việt Nam. Võ thuật cũng đã hun đúc tinh thần tự hào dân tộc, tự tin, dũng mãnh, cầu tiến của các quốc gia lân cận Việt Nam, góp phần không nhỏ vào việc xây dựng đất nước giàu mạnh. Có thể kể ra như Karaté của Nhật, Taekwondo của Hàn Quốc, Silat của Mã Lai – Indonesia, Wushu của Trung Quốc. Hiểu được tầm quan trọng của tinh thần thượng võ trong việc « chấn dân khí », chính phủ Việt Nam đã có kế hoạch đưa Vovinam Việt Võ Đạo lên thành quốc võ. Mong rằng chính phủ sẽ sớm có quyết định chính thức về việc này.

Việt Anh

Thế hệ trẻ và Vovinam. Ảnh: vovinamonline

Văn hóa Việt Nam phải chẳng chỉ có Phở?

Món ăn độc đáo này thường được bạn bè năm châu nhắc đến khi nói về văn hóa Việt Nam.

Đó quả là một điều đáng tự hào. Nhưng trước quốc tế, chúng ta còn gì khác để tự hào về văn hoá Việt Nam?

Phở bò

Phở gà

Phở cuốn

Phở - một nét văn hoá Việt Nam

Đầu tiên, chúng ta hãy sơ lược một chút về xuất xứ của món quốc hồn quốc túy này. “Phở xuất hiện ở Việt Nam đã hơn 100 năm. Nhiều người vẫn cho rằng phở xuất phát từ Trung Hoa nhưng nhiều nhà nghiên cứu văn hóa ẩm thực Việt Nam khẳng định ‘phở Việt Nam hoàn toàn khác’. Phở được coi là có xuất xứ từ thành phố dệt Nam Định do nhu cầu cần một món ăn đủ chất nhưng lịch sự, trang trọng hơn những món ăn dân dã như cháo, bún để phục hồi sức khỏe cho người công nhân sau ca làm việc.

Thành phần chính của phở là những sợi bánh phở trắng, to bản; nước dùng có mùi thơm và vị ngọt của xương ống thịt bò, con sá sùng, tôm nõn cùng với hành khô, gừng và thảo quả nướng, được ninh từ chiều tối hôm trước; thịt bò ngon được luộc lên sau đó thái lát thật mỏng.

Ngày xưa, khách ăn phở thường gọi những hàng phở gánh ở đầu phố hoặc đi rong ngoài đường. Một đầu gánh là chiếc chạn con đựng bát đũa, các lọ gia vị và có ngăn kéo đựng bánh phở, thịt bò; đầu kia là bếp lò với nồi nước dùng lúc nào cũng sôi sùng sục được đun bằng than. Ngoài ra, còn có một thùng nước sạch dùng để tráng bánh phở. Về sau, những hàng phở cố định mới hình thành.

Ban đầu, người ta chỉ bán phở bò, tới

những năm 50 của thế kỷ trước mới xuất hiện phở gà, phở cá và phở kèm thịt lợn, rồi đến phở xào bò, gà; nhưng người ta vẫn thấy phở bò là hợp vị và ngon hơn cả. Trước đây, phở chỉ được bán vào buổi sáng, nhưng ngày nay phở được bán cả ngày. Bí quyết của những hàng phở ngon chính là ở những loại gia vị cho vào nước dùng sao cho vừa ngọt đậm chất xương, tôm, sá sùng (không có mì chính) nhưng phải béo mà không ngấy.

Phở mang đủ các hương vị, như nhà văn Vũ Bằng đã viết «thịt thi mềm, bánh dẻo, vị cay cay của gừng, hạt tiêu, ớt, cái thơm của hành hoa, thơm hăng hắc cái thơm của rau thơm, thơm dịu dịu của thịt bò tươi mềm... rồi thì

hòa hợp tất cả những vị đó lại, nước dùng ngọt cứ lừ đi, ngọt một cách hiền lành êm dịu, không có chất gì là hóa học».

Trong quá trình di cư sang các vùng đất, gia vị trong phở cũng có một số thay đổi, ví dụ như phở miền Bắc có vị cay nóng để hợp với cái lạnh của khí hậu mùa đông nhưng phở miền Nam thì lại có thêm đường và kèm cả rau ghém...” (*)

Tóm lại, phở có một bề dày thời gian lịch sử, nghệ thuật nấu và công dụng về mặt sức khỏe, và từ đó đã được ông Didier Corlou, bếp trưởng của Sofitel Metropole Hà Nội xếp vào hạng di sản của Việt Nam trong một hội thảo tổ chức hồi cuối năm 2002.

Phở món ăn sáng thịnh hành

Từ gánh phở lề đường qua quán vỉa hè vào nhà hàng lớn

"Tôi thích ăn phở"!

Không biết có phải vì thế mà gần đây nhất trong buổi họp báo nhân dịp một loạt "sao Hàn đổ bộ vào Việt Nam" đã có phát biểu đại ý nói về làn sóng mền chuộng phong cách Hàn ở Việt Nam hiện nay về các mặt ca nhạc, điện ảnh và cả vẻ đẹp hình thể... song lại chốt bằng câu "tôi thích ăn phở" (!)

Và tất nhiên, các ca sĩ, người mẫu hay diễn viên của họ khi trả lời báo chí cũng đều chỉ "tôi thích ăn phở" (không biết có thích thật hay lại được "gà bài" trước?).

Ngược dòng thời gian một chút hầu hết những nhân vật từ có ảnh hưởng trong làng nghệ thuật – giải trí cho đến chính khách cũng: "tôi thích ăn phở"!

Nếu bỏ qua những công thức và phép tắc ngoại giao thì việc bạn bè năm châu ngưỡng mộ một món ăn của chúng ta quả là điều đáng hãnh diện. Song, phở tuy được coi là di sản nhưng liệu có cùng loại khi so với âm nhạc hay điện ảnh?

Có thể nào phở sánh ngang sự vượt trội về vóc dáng con người, về phong cách, lối sống, hay những nét văn hoá đặc trưng?

Trong khi chúng ta có thể kể vanh vách diễn viên này đóng những bộ phim nào, chàng ca sĩ kia hát thể loại nhạc gì hay mặc ra sao mới gọi là hợp "mốt" thì các bạn bè gần như "mù tịt" về chúng ta và chỉ biết mỗi món phở; tất nhiên xin trừ những ai đã ăn dặm ở đề ở nước ta và những người có ý nghiên cứu sâu về nước ta.

Đâu rồi những nét văn hoá khác?!

Ẩm thực tuy cũng được xếp vào hàng nghệ thuật nhưng nếu so với các bộ môn nghệ thuật khác thì xem ra vẫn thiên về "ăn, uống" hơn và do vậy phần nào kém đi tinh thanh tao, đó là chưa so với các yếu tố văn hóa tinh tế khác.

Từ đó có thể nhận thấy chúng ta bị thiệt trong cuộc chơi trao đổi văn hóa: mình thì ngưỡng mộ những ngành nghệ thuật thuộc hàng chiếu trên của người và người cũng chẳng cần phải "ăn dặm ở đề" nhưng mình vẫn thuộc vanh vách, biết "tường tận" những nổi bật của họ, trong khi người chỉ biết hoặc cao lắm là có chú ý đến "chiều dưới" của mình.

Tiếp tục mạch suy luận sẽ có hai giả thuyết: văn hóa anh quá nghèo nàn chẳng có gì đáng chú ý ngoài món ăn được xem là khá độc đáo này; anh làm văn hóa còn chậm trong khâu quảng bá những nét nổi bật khác của dân tộc.

Với suy luận này, xin được dành câu trả lời cho những ai có trách nhiệm. Chỉ biết hơn ba nghìn năm văn hiến để rồi câu cửa miệng của du khách chỉ là: "tôi thích ăn phở" quả đau lòng.

Đâu rồi những điệu lý, điệu hò phương Nam? Đâu rồi cây đàn bầu độc nhất? Đâu rồi óc duy tân vượt thời đại của Nguyễn Trường Tộ? v.v Sao mà chỉ mỗi "phở, phở và phở"?!

* Tài liệu về phở trích từ: <http://www.hotrockcafe.com.vn/phovietnam.asp>

Bùi Nguyễn Quý Anh

<https://tieulun.hopto.org>

Giá khách sạn ở Việt Nam có thể làm **nản lòng** khách du lịch

Liệu Việt Nam có thể tiếp tục là điểm đến du lịch hấp dẫn trong những năm tới? Dưới đây là đánh giá của một chuyên gia du lịch nước ngoài.

Hà Nội – Những chuyên gia du lịch cảnh báo khách nước ngoài đến Việt Nam hiện nay sẽ có thể thất vọng. Việt Nam nổi tiếng vì du lịch giá rẻ và là một điểm đến hấp dẫn. Nhiều năm qua, những khách sạn 4 sao trang nhã ở trung tâm Hà Nội hoặc trải dài trên những bờ biển cát trắng dọc Việt Nam chỉ có giá dưới 50 USD một đêm.

Nhưng với tình trạng thiếu phòng hiện nay, cộng với việc giá cả tăng vọt, khiến du lịch Việt Nam không còn là hấp dẫn như trước.

Trong mùa du lịch xuân năm nay, nhiều khách sạn tại Hà Nội đã hết phòng từ nhiều ngày, thậm chí từ nhiều tuần trước. Các công ty du lịch thông báo

rằng giá cả thuê phòng đã tăng khoảng 60% so với năm ngoái.

Bà Hoàng Thị Mai, giám đốc công ty du lịch ERA ở Hà Nội cho rằng “Nguyên nhân chính là do thiếu phòng tiêu chuẩn quốc tế và sự tăng cao lượng khách du lịch tới Việt Nam để dự các cuộc hội thảo kể từ khi Việt Nam gia nhập Tổ chức thương mại thế giới WTO”.

Tổng cục du lịch ước đoán sẽ có khoảng hơn 4 triệu khách du lịch vào năm 2007, tăng 14% so với năm ngoái. Tuy nhiên, số lượng phòng khách sạn lại không tăng như vậy. Bà Mai nói rằng việc thiếu phòng đã gây ra trở ngại cho những công ty du lịch. Họ bắt buộc phải để khách vào những phòng không tốt. Việc tăng giá cũng khiến họ luôn phải xem xét lại giá tua (tour).

Thật khôi hài khi giá cả phòng khách

sạn ở Việt Nam có thể sẽ cao hơn giá phòng các nước khác trong khu vực. Bà Mai nói rằng “Điều đó gây ảnh hưởng đến việc bán tua du lịch ở Việt Nam.”

Mặc dù vậy, Việt Nam vẫn hi vọng thu hút 6 triệu khách du lịch hàng năm đến năm 2010.

Để chữa cháy, ông Vũ Thế Bình, giám đốc Tổng cục du lịch nói “Chúng tôi đang khuyến khích người dân nhận khách du lịch đến ở, và chúng tôi cũng yêu cầu các khách sạn 2 sao nâng cấp lên 3 sao.”

Chính phủ nói rằng cần phải thu hút 5,5 tỉ đô-la đầu tư phát triển cơ sở hạ tầng du lịch.

Theo EarthTimes.org

Nam Anh biên dịch

Góc ảnh đất nước

Gieo mạ

Khải dân trí

Cách đây hơn 80 năm, ngày 4 tháng 4 năm 1926, tang lễ nhà cách mạng Phan Châu Trinh đã thu hút sự tham gia của đông đảo quần chúng nhân dân. Sự kiện này đã gây chấn động cả nước Việt Nam ta thời đó. Cụ Phan Châu Trinh là nhà cách mạng, nhà giáo dục, nhà tư tưởng dân chủ dân quyền đầu tiên của Việt Nam. Sau gần một thế kỉ, con đường « **khải dân trí, chấn dân khí, hậu dân sinh** » của cụ vẫn là vấn đề bức bách của Việt Nam hiện tại.

Hoàn cảnh đất nước

Cụ Phan Châu Trinh sinh năm 1872 tại làng Tây Lộc, ngày nay là huyện Tam Kỳ, tỉnh Quảng Nam.

Nơi đây là trung tâm quan trọng của phong trào Cần Vương (khởi nghĩa

Chân dung cụ Phan Châu Trinh

giúp vua chống thực dân Pháp).

Thất bại của phong trào đã khiến các sĩ phu thời đó phải đi tìm con đường mới mẻ hơn để có thể giải phóng dân tộc và phát triển dân tộc.

Cũng trong thời điểm này đã xuất hiện hàng loạt các tác phẩm triết học – chính trị mới nhập từ Trung Quốc, còn được gọi là Tân Thư. Những tác phẩm của các nhà cách mạng Trung Hoa như Lương Khải Siêu, Khang Hữu Vi,... và của các triết gia lớn của Pháp như Montesquieu, Jean-Jacques Rousseau đã đến được Việt Nam. Những trước tác này đã ảnh hưởng sâu sắc và mạnh mẽ đến cụ Phan để hình thành nên học thuyết « khai dân trí, chấn dân khí, hậu dân sinh ».

Khác với những nhà cách mạng khác, cụ Phan Châu Trinh đã nhận thức được nguyên nhân căn bản tại sao Việt Nam bị thực dân xâm lược. Đó là do dân tộc chúng ta đã tụt hậu về mặt trí thức so với các dân tộc khác hàng thế kỉ. Hay nói cách khác, Việt Nam đã đi sau các

dân tộc phương Tây khác một thời đại: khi Việt Nam còn ở nền kinh tế nông nghiệp thì các nước phương Tây đã làm kinh tế công nghiệp và đang tiến nhanh lên kinh tế tri thức.

Cụ Phan đã nhận ra rằng công cuộc toàn cầu hóa lần thứ nhất đang làm rung chuyển dữ dội thế giới, thế nhưng người dân Việt Nam vẫn ở trong ốc đảo và hoàn toàn mù thông tin về thế giới xung quanh. Chúng ta thua là điều tất yếu.

Muốn cứu dân tộc, không còn con đường nào khác là phải đuổi kịp về mặt trí thức đối với các dân tộc khác, đưa dân tộc lên ngang tầm thời đại với các dân tộc khác. Khi đó chúng ta mới có thể cùng sinh tồn và cạnh tranh với họ. Cụ Phan đã thấy được rất xa là phát triển dân tộc quan trọng không kém độc lập dân tộc. Nếu có độc lập dân tộc mà người dân bị bưng bít thông tin, ngu muội so với các dân tộc khác thì sớm hay muộn, chúng ta sẽ lại bị phụ thuộc vào ngoại bang. ▶

Trường Phan Chu Trinh ở thành phố Đà Nẵng. Ảnh: flickr

Tiểu sử

Cụ Phan Chu Trinh (1872- 1926) hiệu là Tây Hồ, người làng Tây Lộc (Quảng Nam), sinh tháng 8 năm 1872 (nhâm thân). Đậu Phó Bảng năm 1901.

Năm 1906, Cụ trốn qua Nhật theo phong trào Đông Du.

Cụ về nước tiếp tục hoạt động, bị Pháp bắt, bị triều đình Huế kết án tử hình, nhưng sau đó được giảm án đày ra Côn Đảo.

Năm 1911, sau khi được tha, Cụ Phan Chu Trinh sang Pháp.

Tại đây, Cụ vận động tinh thần yêu nước của kiều bào tại Pháp và vận động người Pháp cải thiện chính sách cai trị tàn bạo tại Việt Nam.

Cụ Phan bị bệnh mất ngày 24 tháng 3 năm 1926 tại Sài Gòn, cách nay vừa đúng 81 năm.

Phong trào Duy Tân

Từ quan điểm đó, cụ đã cùng với hai người bạn tâm huyết nhất của mình là cụ Trần Quý Cáp và cụ Huỳnh Thúc Kháng (còn được gọi là « Bộ ba Quảng Nam ») phát động phong trào Duy Tân vào năm 1906. Cả ba cụ đã đi khắp mọi miền đất nước, mở trường dạy những môn khoa học mới của phương Tây. Đến đâu các cụ cũng gióng trống mời gọi người dân trong làng ra nghe những tư tưởng mới, những giá trị mới của phương Tây.

Phong trào nhanh chóng lan rộng từ Trung Kỳ ra cả nước. Và chỉ 2 năm sau, sự kiện « Trung Kỳ dân biến » long trời lở đất đã nổ ra, chấn động tới tận nước Pháp.

Nhìn lại phong trào Duy Tân, chúng ta thấy đây là một cuộc khai hóa tư tưởng thuần túy để nâng cao nhận thức người dân chứ không phải là một cuộc khởi nghĩa vũ trang. Mục đích của phong trào là truyền bá cho người dân Việt Nam những kiến thức và tư tưởng mới, giúp người dân ý thức được công cuộc toàn cầu hóa đang diễn ra và mình phải vươn tới để hòa nhập vào thế giới ấy.

Trong thế giới toàn cầu hóa ấy, mỗi con người đều là những chủ thể quyết định vận mệnh của mình, họ có những quyền « không ai có thể xâm phạm được » (trích Tuyên ngôn độc lập). Và đó là những quyền mà người dân Việt Nam không hề được hưởng.

Cụ Phan căm ghét cái học giả dối chỉ làm

ngu dân và bùng bit thông tin của chế độ cầm quyền. Chính sách đó chỉ nhốt chặt dân tộc trong vòng u mê. Vì thế nên cụ đã chủ trương vận động dân chủ dân quyền. Trong đó, quyền căn bản nhất là quyền được thông tin, như cách nói ngày nay là « dân biết » (trong câu khẩu hiệu « dân biết, dân bàn, dân làm, dân kiểm tra »). Người dân có quyền biết mình có những quyền gì, người dân cũng có quyền biết rằng họ chưa được hưởng những quyền đó. Khi người dân đã hiểu được quyền lợi của mình thì cũng là lúc họ đứng dậy đấu tranh để tự quyết định vận mệnh của mình.

Cụ Phan cũng cho rằng nếu bằng con đường bạo lực cách mạng để giành được độc lập dân tộc, mà dân trí vẫn u mê như cũ, không có dân chủ dân quyền, thì nền độc lập đó là vô nghĩa và không bền vững. Luận điểm này trùng với cụ Hồ ở câu nói «... nếu nước độc lập mà dân không hưởng hạnh phúc thì độc lập cũng chẳng có nghĩa lý gì».

Kết luận

Một thế kỉ đã qua, công cuộc « khai dân trí » để người dân Việt Nam hội nhập vào công cuộc toàn cầu hóa lần thứ hai vẫn còn dang dở. Những vấn đề dân trí, dân chủ, dân sinh mà cụ Phan nhắc nhở hồi đầu thế kỉ 20 vẫn đang là những vấn đề nhức nhối của đất nước tại thời điểm hiện tại. Giải quyết được những vấn đề này, đất nước sẽ hồi sinh.

Nam Anh (tổng hợp từ nhiều nguồn)

Bạn có biết ?

Mục « Bạn biết chưa ? » là nơi bạn có thể đóng góp, chia sẻ những kinh nghiệm sống phong phú của bạn trong các môi trường xã hội khác nhau. Lần này, một vài thông tin bổ ích về thể vận hội Olympic sẽ giúp vốn kiến thức của bạn thêm phong phú.

Olympic Beijing Ảnh: Marutina

Thể vận hội Olympic

Thể vận hội Olympic là cuộc tranh tài trong nhiều môn thể thao giữa các quốc gia trên toàn thế giới. Sự kiện này giúp các dân tộc đoàn kết trong hòa bình và tôn trọng các chuẩn mực đạo đức toàn cầu.

Theo Hiến chương Olympic, viết bởi Nam tước người Pháp Pierre de Coubertin, phong trào Olympic hướng tới mục đích góp phần vào việc xây dựng một thế giới hòa bình và tốt đẹp hơn.

Phong trào mong muốn giáo dục giới trẻ thông qua thể thao, vốn được dành cho tất cả mọi người, không có một sự phân biệt nào.

Tinh thần Olympic đòi hỏi sự hiểu biết lẫn nhau, tình bằng hữu, tình đoàn kết và lối chơi ngay thẳng (fair-play).

Thể vận hội bắt nguồn từ các cuộc thi đấu thể thao thời Hy Lạp cổ đại, cách đây khoảng 3000 năm.

Và Thể vận hội hiện đại được Nam tước Pierre de Coubertin tổ chức lần đầu tiên vào cuối thế kỷ 19.

Đại hội Thể thao Olympic, thường

được gọi là Thể vận hội mùa hè, được diễn ra cứ bốn năm một lần từ năm 1896, trừ những năm Chiến tranh thế giới.

Thể vận hội mùa đông được thành lập vào năm 1924 cho những môn thể thao mùa đông. Mới đầu nó được tổ chức cùng năm với Thể vận hội mùa hè, nhưng từ năm 1994, Thể vận hội mùa đông và Thể vận hội mùa hè diễn ra xen kẽ nhau hai năm một lần.

Phong trào Olympic được tài trợ một phần lớn bởi tiền bán bản quyền truyền hình. Một phần khác đến từ những chương trình liên kết với các công ty đa quốc gia.

Thể vận hội năm 2008 sẽ được tổ chức tại Bắc Kinh, Trung Quốc.

Lan Anh (tổng hợp)
<https://tieulun.hopto.org>

Truyện Cười

Cô giáo hỏi một học sinh:

- Ngoài câu: «Cổm vòng - gạo tám Mễ Trì. Tương Bần - húng Lăng còn gì ngon hơn», em còn biết món ăn đặc sản nào được đi vào ca dao không?

- Thưa cô đó là... tiếng chuông Thiên Mụ canh gà Thọ Xương.

Bác sĩ đang khám cho một người phụ nữ đau đẻ. Ông hỏi anh chồng:

- Vợ anh đau lâu chưa?

- Tôi cũng... không biết chắc a.

- Thế cô ấy gào thét như thế này bao lâu rồi?

- Dạ, từ khi chúng tôi lấy nhau.

Hai người đàn ông nói chuyện với nhau. Một người hỏi:

- Này, cậu làm cách nào để chứng minh cho vợ biết là cô ấy cũng có lúc sai lầm?

- À, tớ yêu cầu cô ấy đánh đề - Anh kia đáp.

Hai con rắn độc đang bò. Một con quay lại hỏi con kia.

- Tụi mình là rắn độc phải không?

- Đúng vậy, rất độc.

Con thứ nhất lại hỏi: Tụi mình có đúng là rắn độc thiệt không?

- Là rắn độc, loài rắn cực độc trên thế gian này. À mà sao mày hỏi hoài vậy?

- Tao mới cắn phải lưỡi tao mày a.

Một nông dân mua được chú gà trống rất hăng. Gà ta đập mái hết gà mái rồi tới vịt mái khiến chúng đẻ liên tục, nông dân nọ rất hà hê.

Một bữa, đi làm đồng về thấy gà trống đang nằm xụi lơ. Người nông dân thương xót than thở:

- Sao mày vội bỏ tao đi sớm vậy?

Gà trống mở hé mắt nói:

- Ông đi chỗ khác đi kéo lủ quạ mái bay hết mất bây giờ!

Biếm Họa

Chủ đề : quà biếu

Nguồn: tuổi trẻ cười

<https://tieulun.hopto.org>

**Đừng buông tay
Phía Trước sẽ giúp bạn**

Hãy gửi bài viết cho tạp chí Phía Trước*

Phía Trước là tạp chí Việt Nam hoạt động dựa trên quyền tự do báo chí và quy ước báo chí quốc tế. Tạp chí hướng đến mọi tầng lớp, thành phần trong xã hội, với mục đích mang đến cho người đọc thông tin trung thực, bình luận khách quan, dưới một góc nhìn hiện đại, không gò bó, không thành kiến về tình hình xã hội trong và ngoài nước. Bao gồm các mục chính : Chính Trị, Kinh Tế, Văn Hóa, Đời Sống-Xã Hội, Lịch Sử, Giải Trí, nội dung được trình bày linh hoạt, gần gũi dễ hiểu, với cách thể hiện trẻ nhưng có chiều sâu, thể hiện mọi ý tưởng, thông tin đa chiều và trải rộng trên khắp các vấn đề của xã hội.

PHÍA TRƯỚC

www.phiatruoc.net

www.360.yahoo.com/tapchiphiatruoc

ctvphiatruoc@gmail.com

* nhuận bút được trả theo bản quy ước cộng tác viên